

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ὉΜΩΝΥΜΟΥ ὉΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ Ο΄
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2015
Ἀρ. Φύλ. 830

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

τεύχος 830, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2015

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytroxis.gr
e-mail: apolytroxis@otenet.gr

Έκδοτης - Δ/ντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9, 546 33 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επιμέλεια:
«Χριστιανική Έλπίς»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421

Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Άσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:

Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€

Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$

Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

6074010115324

Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές

του έξωτερικού

IBAN: GR 94 0171 0740 0060

7401 0115 324

Περιεχόμενα

Καλή έτοιμασία!.....	35
Τό νόημα της νηστείας.....	36
«Μέγα αγαθόν ή νηστεία».....	38
Ψαλμός 123ος: Σωτήρας μου ό Θεός!.....	39
Πάλι ψηλά (ποίημα)	41
Δαμιανός, ό κήρυκας της άργίας της Κυριακής	42
Ή κοινωνικοποίηση του παιδιού.....	44
Ή Ύπαπαντή.....	46
Κόσμημα άφθαρτο ή ευσέβεια	47
Άπό τόν άμβωνα της Κυριακής.....	48
Άρχή δεινών.....	50
Ό ήρωας της όντως έλευθερίας	52
Διαμάντι - γραφίτης	54
Άχ, αυτή ή έφηβεία! (διήγημα).....	55
Έκδηλώσεις της Αδελφότητος	57
Όχι στό «άντι-Τριώδιο»!	59
Συζητώντας τά γεγονότα.....	62

36

42

44

Καλή έτοιμασία!

Από την πρώτη μέρα του Φεβρουαρίου αρχίζει η ιδιαίτερα εύλογη περίοδος του Τριωδίου και της Μεγάλης Τεσσαρακοστής.

Ένα στάδιο πνευματικών αγώνων είναι η Μεγάλη Τεσσαρακοστή κι έχουμε τόν μήνα αυτό την ευκαιρία να ετοιμασθούμε για τους αγώνες, να κάνουμε μία «προθέρμανση», όπως οι αθλητές προπονούνται πριν μπούν στο στάδιο. Ένα από τα πολλά αθλήματα-συνθήματα που προτείνει τό σοφό και φιλόανθρωπο πρόγραμμα της αγίας μας Εκκλησίας μέσα από τα ευαγγελικά αναγνώσματα των τεσσάρων πρώτων Κυριακών του Τριωδίου, των Κυριακών αυτού του μήνα, είναι η αγάπη, η κορωνίδα των αρετών. Είναι αυτή που μας συνδέει με τόν Θεό και μας απομακρύνει από την κυριαρχία του πονηρού, διότι, όπως λέει ο άγιος Χρυσόστομος, «καλύτερα θά άντεχε στή φλόγα της φωτιάς τό ξερό χορτάρι, παρά στή φλόγα της αγάπης ο διάβολος».

Αν είχε αγάπη ο φαρισαίος, μέ άλλο μάτι θά έβλεπε τόν τελώνη, δέν θά τόν κατέκρινε.

Αν είχε αγάπη ο μεγάλος αδελφός του ασώτου, δέν θά βαρυγγωμούσε για την επιστροφή του παραστρατημένου αδελφού. Θά τόν αγκάλιαζε στοργικά και έτσι θά είχε τή δυνατότητα κι ο ίδιος νά πάρει μέρος στό πλούσιο συμπόσιο που ο πατέρας οργάνωσε. Όποιος αγαπά κατανοεί.

Αν οί «έξ ευωνύμων» του Κυρίου κατά την ημέρα της Κρίσεως είχαν περιθάψει τούς φτωχούς, είχαν συμπαρασταθεί σέ αρρώστους, πεινασμένους, διψασμένους, περιθωριοποιημένους, αν είχαν ζήσει μέ αγάπη, θά έβρισκαν ανοιχτή γι' αυτούς την πύλη του παραδείσου. «Όποιος απέκτησε αγάπη διασκόρπισε χρήματα», αποφαίνεται ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακος.

Τέλος, η ευαγγελική περικοπή της Τυρινής διακηρύττει ξεκάθαρα ότι δέν μπορούμε νά ζητήσουμε τό έλεος και τή συγχώρηση του Θεού, αν πρώτα έμεϊς δέν συγχωρήσουμε όσους σέ κάτι μας έχουν φταίξει. Η αγάπη επιστρέφει σέ μας ανάλογα μέ τό μέτρο που την προσφέρουμε.

Ψραΐες αφορμές αυτοελέγχου. Όλοι αποζητούμε μέ λαχτάρα την αγάπη. Πόσοι, όμως, πόσο και πώς την προσφέρουμε;

Τό νόημα τῆς νηστείας

Κύριος στόχος
τῆς ἄσκησης αὐτῆς
παραμένει πάντοτε
ἡ ἀποτοξίνωση
τῆς ψυχῆς,
ἡ ἀπαλλαγή
τοῦ ἀνθρώπου
ἀπό τὴν ὀλέθρια δράση
τῶν παθῶν
καί τῆς ἁμαρτίας.

Ὁ φεινὸς Φεβρουάριος μᾶς εἰσάγει
σὴν Μεγάλῃ Τεσσαρακοσῇ, σὴν περίο-
δο προετοιμασίας τῶν πιστῶν γιὰ τὴν με-
γάλῃ ἑορτῇ τῶν παθῶν καί τῆς ἀναστάσεως
τοῦ Κυρίου.

Κύριο χαρακτηριστικό τῆς περιόδου
αὐτῆς εἶναι ἡ νηστεία, δηλαδή ἡ ἀποχή
ἀπὸ ὀρισμένες τροφές σύμφωνα μὲ τό ἔ-
θος τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας παραδόσεως.
Καί εἶναι τεσσαρακονθήμερη, ἐπειδὴ μι-
μεῖται τὴν νηστεία τοῦ Κυρίου μετὰ τὴ Βά-
πτισή του (βλ. Μθ 4,2), καθὼς καί τίς νη-
στεῖες τοῦ Μωυσῆ καί τοῦ Ἡλίου (βλ. ὙΕξ
34,28· Γ΄ Βα 19,8).

Πρόκειται γιὰ ἀρχαῖο θεσμό. Γενικό-
τερα ἡ νηστεία ἔχει τίς ρίζες της, κατὰ τοὺς
ἀγίους πατέρες, σὴν Ἑδέμ, σὴν ἐντολὴ
ποῦ ἔδωσε ὁ Κύριος στὸν Ἀδάμ καί τὴν
Εὕα νὰ μὴ γευθοῦν ἀπὸ τοὺς καρπούς τοῦ
δένδρου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καί τοῦ
κακοῦ (βλ. Γέ 2,17). Ἡ παρακοή τῶν
πρωτοπλάστων, ἡ κατάλυση δηλαδή τῆς
νηστείας ποῦ θέσπισε ὁ ἴδιος ὁ Θεός, τοὺς
ὁδήγησε σὴν πώση, καί ὅλο τό ἀνθρώ-
πινο γένος σὴν φοβερὴ περιπέτεια τῆς
ὀδύνης, τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου.

Ἡ νηστεία ἔχει, βέβαια, θετικὰ ἀποτε-
λέσματα καί στὸν τομέα τῆς ὑγείας τοῦ σώ-
ματος. Στὶς ἡμέρες μας, ποῦ ὁ τρόπος ζωῆς
τῶν ἀνθρώπων χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν
ὑπερκατανάλωση τροφῶν ἀκατάλληλων
γιὰ τὸν ὁργανισμό μας, εἶναι παρατηρημέ-
νο ἐπιστημονικά ὅτι οἱ νηστεῖες τῆς Ἐκ-

κλησίας μας βοηθοῦν σημαντικά στην αποτοξίνωση καὶ τὴν εὐεξία του.

Ὡστόσο, κύριος στόχος τῆς ἁσκήσεως αὐτῆς παραμένει πάντοτε ἡ αποτοξίνωση τῆς ψυχῆς, ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ὀλέθρια δράση τῶν παθῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας. Τὰ πάθη λειτουργοῦν μέσα μας σὰν τροχοπέδη. Ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλασμένος γιὰ τὸν οὐρανό, γιὰ τὰ «μὴ βλεπόμενα» ὅπως λέει ὁ ἀποστολὸς Παῦλος, γιὰ τὴν αἰώνια καὶ ἄφθαρτη δόξα, τὰ πάθη μᾶς δένουν μέ τὴν γῆ, μέ τὰ «βλεπόμενα», μέ τὰ «πρόσκαιρα» (βλ. Β΄ Κο 4,17-18). Ἡδονοθηρία, πλεονεξία, ἁμαρτωλὲς ἀπολαύσεις ὅχι μόνο μᾶς ἐμποδίζουν νὰ ὑψώσουμε νοῦ καὶ καρδιά στὸν Θεό, ἀλλὰ σιὸ ὑποσυνείδητό μας ἢ καὶ συνειδητὰ ἀκόμη θεοποιοῦνται τὰ ἴδια, παίρνουν τὴν θέση πού ἀνήκει στὸν Κύριο.

Ἔτσι γινόμαστε δοῦλοι τους, ἐξαρτώμαστε ἀπ’ αὐτά. Αὐτοὶ ὅμως οἱ εἰδωλικοί «θεοί» προσφέρουν σὰν ἀνταπόδοση στοὺς λάτρεις τους μόνον τὸν θάνατο, τὴν αἰώνια ἀπώλεια. Εἶναι βέβαια ἰσχυροί· κανεὶς δὲν ἀντιλέγει. Εἶναι τόσο ἰσχυροὶ ὥστε ἀκόμη καὶ ὁ Παῦλος, ἐκφράζοντας τὴν ἀδυναμία ὅλων τῶν ἀνθρώπων, νὰ λέει ὅτι ὑπὸ τὴν ἐπίδρασή τους «κάνω αὐτό πού δὲν θέλω» (Ρω 7, 20), μέ σύρουν κυριολεκτικά. Καὶ θὰ ἤμασταν παντοινὰ χαμένοι ἂν δὲν ἐρχόταν σὴν ζωὴ μας ὁ Χριστός, ὁ ἐλευθερωτὴς καὶ σωτήρας.

Ἀπὸ τότε, ἀπὸ τὴν στιγμή πού ὁ Κύριος Ἰησοῦς θὰ ἀναλάβει τὰ ἥνία τῆς ψυχῆς μας, τὰ πάθη ὑποχωροῦν, γίνονται ἀνίσχυρα, καὶ μπορεῖ ὁ πιστὸς νὰ ψάλλει θριαμβικά «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ» (Φι 4,13).

Σ’ αὐτὸ ἀκριβῶς συντελεῖ καὶ ἡ νηστεία. Ὅποιος νηστεύει εἶναι σὰν νὰ ἀντιτάσσει ἓνα ἡχηρὸ «ΟΧΙ» σὺς ἐφάρμαρτες ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου αὐτοῦ, οἱ ὁποῖες ἔχουν τίς ρίζες τους σὲ φαγητό καὶ σὴν δύναμη τῆς κοιλίας. Καὶ μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο ἀφ’ ἐνὸς μὲν ἀνοίγει δρόμο γιὰ τὴν μετάνοια, γιὰ τὴν ἐπιστροφή σὴν ἀγκαλιά τοῦ οὐράνιου πατέρα, καὶ ἀφ’ ἑτέρου δυναμώνει καὶ στηρίζει καὶ δίνει φτερά σὴν προσευχὴ (πρβλ. Μθ 17,21). Μόνον ἔτσι δικαιώνεται ἡ νηστεία. Νηστεία πού δὲν γίνεται γι’ αὐτὸ τὸν σκοπό, ἀλλὰ γιὰ τὴν προβολὴ τῆς δῆθεν εὐσέβειάς μας, νηστεία πού διατυμπανίζεται μέ ποικίλους τρόπους εἶναι νηστεία τὴν ὁποία ὁ Θεὸς μισεῖ καὶ ἀποστρέφεται (βλ. Ἦσ 1,13-14), εἶναι σκέτη ὑποκρισία (βλ. Μθ 6,16-18), γίνεται κι αὐτὴ ἓνα πάθος, καὶ μάλιστα δυσδιάκριτο.

Ἄς ἀποτελέσει ἡ φεινὴ νηστεία τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἓνα σκάμμα σὲ ὁποῖο θὰ ἀγωνισθοῦμε ὅλοι μέ συνείδηση, ἐπίγνωση καὶ κατὰ Θεὸν ζῆλο. Γιὰ νὰ νικήσουμε καὶ νὰ βραβευθοῦμε ἀναλόγως.

Εὐ. Α. Δάκας

Πατερικά μηνύματα

«ΜΕΓΑ ΛΓΑΘΟΝ Η ΝΗΣΤΕΙΑ»

Φρούριο της ψυχής

Ἡ νηστεία εἶναι ἰσχυρό φρούριο τῆς ψυχῆς, ἀσφαλὴς συγκάτοικος τοῦ σώματος, ὄπλο τῶν ἀνδρείων, γυμναστήριο τῶν ἀθλητῶν. Αὐτὴ ἀποκρούει τοὺς πειρασμοὺς, αὐτὴ προετοιμάζει γιὰ τὴν εὐσέβεια. Εἶναι σύντροφος τῆς νήψεως, δημιουργὸς τῆς σωφροσύνης. Στὸν πόλεμο ἀνδραγαθεῖ, στὴν εἰρήνῃ διδάσκει ἡσυχία...

Ἡ νηστεία ἀναπέμπει τὴν προσευχὴ στὸν οὐρανό, καθὼς γίνεται γι' αὐτὴν φτερό στὴν πορεία της πρὸς τὰ ἄνω. Ἡ νηστεία εἶναι προκοπὴ τῶν σπιτιῶν, μπτέρα τῆς ὑγείας, παιδαγωγὸς τῆς νεότητος, στολίδι τῶν γερόντων, καλὸς σύντροφος τῶν ὁδοιπόρων, ἀσφαλὴς ὁμόσκηνος τῶν συγκατοίκων. Δέν ὑποπεύεται δόλια σχέδια ἐναντίον τοῦ γάμου ὁ ἄνδρας, ὅταν βλέπει τὴ γυναῖκα του νὰ νηστεύει. Δέν λειώνει ἀπὸ ζηλοτυπία ἡ γυναῖκα, ὅταν βλέπει τὸν ἄνδρα της νὰ δέχεται τὴ νηστεία. Ποιὸς ζημίωσε τὸ σπίτι του νηστεύοντας;

(Μ. Βασιλείου, *Περὶ νηστείας* 1,6-7· PG 31, 173- 175)

Γιατί νηστεύουμε;

Ρωτᾷ κάποιος: Γιά ποιό λόγο νηστεύουμε τὴ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ; Παλιά πολλοὶ χριστιανοὶ προσέρχονταν στὰ μυστήρια χωρὶς καμία προετοιμασία, καὶ μάλιστα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη κατὰ τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς μᾶς τὰ παρέδωσε. Ἐπειδὴ, λοιπόν, οἱ πατέρες ἀντιλήφθηκαν τὴ βλάβη πού προκαλοῦσε ἡ χωρὶς προετοιμασία προσέλευση, συγκεντρώθηκαν καὶ καθιέρωσαν σαράντα ἡμέρες νηστείας, προσευχῶν, ἀκροάσεως τοῦ Θεοῦ λόγου, συνάξεων. Αὐτὲς τὶς ἡμέρες, ἀφοῦ καθαρίσθουμε ὅλοι ἀπὸ τὰ πάθη μας μέ προσοχή καὶ ἐπιμέλεια καὶ μέ προσευχές καὶ ἐλεημοσύνες καὶ νηστεία καὶ ἀγρυπνίες καὶ δάκρυα καὶ ἐξομολόγησι καὶ μέ ὅλα τὰ ἄλλα, νὰ προσέλθουμε ἔτσι στὴ θεία Εὐχαριστία μέ καθαρὴ, κατὰ τὸ δυνατόν, συνείδηση.

(Ἱω. Χρυσόστομος, *Κατὰ Ἰουδαίων* 3,4 PG 48,867)

Πολυποίκιλη ἡ κατὰ Χριστὸν προκοπὴ

Οἱ ζωγράφοι καὶ οἱ ὑφαντές πού ἐπεξεργάζονται τὶς μεταξωτὲς κλωστὲς στολίζουν τὰ καλλιτεχνήματά τους μέ πολλὰ χρώματα καὶ νήματα, ὥστε νὰ φτιάξουν τέλειες τὶς παραστάσεις ἢ τὰ ροῦχα. Ἔτσι καὶ ἡ κατὰ Θεὸν προκοπὴ δέν εἶναι μονομερὴς. Χρειάζεται ὅλες τὶς ἀρετὲς γιὰ νὰ ὁλοκληρωθεῖ. Δέν ὠφελεῖ, λοιπόν, καθόλου ἡ νηστεία ἀπὸ τὶς τροφές ἐκείνους πού δέν νηστεύουν μέ ὅλες τὶς αἰσθήσεις τους. Διότι ἐκεῖνος πού ἀγωνίζεται ἐγκρατεῖται ἀπὸ ὅλα.

(Ἱσ. Πηλουσιώτου, *Ἐπιστολὴ ἸΥΓ', Ἱσιδῶρω διακόνῳ*, PG 78,408B)

Ψαλμός 123ος: Σωτήρας μου ὁ Θεός!

Πέρασε βάσανα, θλίψεις, κινδύνους ὁ λαός τοῦ Ἰσραήλ. Ἀλλά μέσα ἀπὸ ὅλες τίς δοκιμασίες σπούδασε τὴν ὑψιστὴ φιλοσοφία: νὰ ἐμπιστευέται τὴν ζωὴ του ἀπόλυτα στὸν Θεό. Αὐτό τό αἶσθημα τῆς ἀπόλυτης ἐμπιστοσύνης διαπνέει ὁ 123ος Ψαλμός. Θὰ μπορούσαμε νὰ συνοψίσουμε τὴν κεντρικὴ του ιδέα στὴν φράση: «Γλυτώσαμε χάρις στὸν Κύριο».

Ὁ ἰσραηλιτικὸς λαὸς πολλές φορές πάλεψε μέ τὸν θάνατο, κινδύνευσε νὰ ἀφανισθεῖ. Ὁ Κύριος ὅμως ἄπλωσε τό παντοδύναμο καὶ φιλόστοργο χέρι του καὶ τὸν ἔσωσε. Αὐτό τραγουδάει ὁ ποιητὴς καὶ καλεῖ ὅλο τὸν λαὸ τοῦ Ἰσραήλ -εἰπάτω δὴ Ἰσραήλ- νὰ ἀποδώσει τὰ ἐπινίκια στὸν σωτήρα καὶ λυτρωτὴ καὶ βοηθὸ Θεό.

Ὁ Ψαλμός θὰ μπορούσε νὰ διαιρεθεῖ σέ δύο στροφές. Στὴν πρώτη, στ. 1-5, γίνεται ἀναφορὰ στὰ δεινὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα γλύτωσε ὁ λαός. Στὴν δευτέρη, στ. 6-8, ἀναπέμπεται δοξολογία στὸν Θεό γιὰ τὴν σωτηρία πού χάρισε.

Κείμενο

1. Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, εἰπάτω δὴ Ἰσραήλ·
2. εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν ἐν τῷ ἐπαναστῆναι ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς,
3. ἄρα ζῶντας ἂν κατέπιον ἡμᾶς ἐν τῷ ὀργισθῆναι τὸν θυμὸν αὐτῶν ἐφ' ἡμᾶς·
4. ἄρα τὸ ὕδωρ ἂν κατεπόντισεν ἡμᾶς, χεῖμαρρον διῆλθεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν·
5. ἄρα διῆλθεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν τὸ ὕδωρ τὸ ἀνυπόστατον.
6. Εὐλογητὸς Κύριος, ὃς οὐκ ἔδωκεν ἡμᾶς εἰς θήραν τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν.
7. Ἡ ψυχὴ ἡμῶν ὡς στρουθίον ἐρρύσθη ἐκ τῆς παγίδος τῶν θηρευόντων· ἡ παγὶς συνετρίβη, καὶ ἡμεῖς ἐρρύσθημεν.
8. Ἡ βοήθεια ἡμῶν ἐν ὀνόματι Κυρίου τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Μετάφραση

1. Ἄν ὁ Κύριος δέν ἦταν μαζί μας, ἄς τό πεῖ ὁ Ἰσραήλ.
2. Ἄν ὁ Κύριος δέν ἦταν μαζί μας, ὅταν ἄνθρωποι ξεσηκώθηκαν ἐναντίον μας,
3. ἀναμφίβολα ζωντανούς θὰ μᾶς κατάπιναν, ὅταν μάνιασε ὁ θυμὸς τους ἐναντίον μας·
4. ἀναμφίβολα τό νερό θὰ μᾶς καταπόντιζε, ἀπὸ χεῖμαρρο πέρασε ἡ ψυχὴ μας.
5. Ἀναμφίβολα, ἡ ψυχὴ μας πέρασε ἀπὸ ἀβάσταχτο κατακλυσμό.
6. Εὐλογητὸς ὁ Κύριος πού δέν μᾶς παρέδωσε τροφή στὰ δόντια τους.
7. Σάν σπουργιτάκι ἡ ψυχὴ μας γλύτωσε ἀπὸ τὴν παγίδα τῶν κυνηγῶν, ἡ παγίδα κομματιάστηκε κι ἐμεῖς γλυτώσαμε.
8. Μᾶς βοήθησε τό ὄνομα τοῦ Κυρίου, αὐτοῦ πού δημιούργησε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴν γῆ.

Μέ ἄλλεπάλληλες ζωηρές εἰκόνες (βλ. στ. 2-5) παρουσιάζει ὁ ψαλμωδός τούς κινδύνους πού ἀντιμετώπισαν οἱ Ἰσραηλιῖτες. Ξεσηκώθηκαν πολλοί ἐναντίον τους καί βάλθηκαν γεμάτοι ὀργή νά τούς ἀφανίσουν. Θηριώδης ἡ μανία τους· ἄν μποροῦσαν, θά τούς καταβρόχθιζαν ζωντανούς! Ὁρμησαν σάν χεῖμαρρος, πού στό διάβα του σαρώνει τά πάντα· σάν φοβερός κατακλυσμός, πού τίποτε δέν ἀφήνει ὄρθιο. Μέσα στ' ἀλαζονικά τους σχέδια τό ἔβαλαν σκοπό νά καταποντίσουν τόν λαό τοῦ Θεοῦ. Θά ἦταν ὅπωςδήποτε ἀναπόφευκτη ἡ καταστροφή -ὅπως δηλώνει καί ἡ ἐπίμονη ἐπανάληψη τοῦ συνδέσμου *ἄρα-*, ἄν ὁ Κύριος δέν ἦταν μαζί μέ τόν λαό του· *εἰ μή ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν*.

Γι' αὐτό ὁ ψαλμωδός ξεσπᾷ σέ δοξολογία. Μέ ἄλλες ἐξίσου ζωηρές εἰκόνες (βλ. στ. 6-7) περιγράφει παραστατικά τά θαύματα τοῦ Θεοῦ: Τί πιό ἄγριο ἀπό ἕνα λιοντάρι πού ἐτοιμάζεται νά καταβροχθίσει τό θήραμά του; Τί πιό ἀδύναμο ἀπό ἕνα σπυργιτάκι; Κι ὅταν αὐτό ἔχει πιαστεῖ σέ μιά καλοστημένη παγίδα, μπορεῖ τάχα νά ἐλπίζει σέ σωτηρία; «Τότε γάρ μᾶλλον διαδείκνυνται τοῦ Θεοῦ τὰ θαύματα», ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, «ὅτε οἱ ἀσθενεῖς τῶν δυνατῶν κρατοῦσιν». Δέν μπόρεσε τό ἰσχυρό θηρίο νά κατασπαράξει τό ἀνίσχυρο θήραμά του. Ὅχι μόνο σῶθηκε τό μικρό σπυργίτι, ἀλλά εἶδε καί τήν παγίδα του νά συντριβέται, νά γίνεται κομμάτια! Καί ὁ λαός τοῦ Θεοῦ ὄχι μόνο σῶθηκε ἀπό βέβαιο θάνατο, ἀπό ἐνέδρες καλοστη-

μένες, ἀλλά εἶδε καί τόν ὀλεθρο τῶν ἐχθρῶν του. Τό γεγονός αὐτό δηλώνει ὅτι «παρὼν Θεός!».

Οἱ ἐρμηνευτές παρατηροῦν ὅτι ὁ στίχος 6 ἀναφέρεται στό παρελθόν τοῦ Ἰσραήλ, ἐνῶ ὁ στίχος 7 ἐκφράζει τήν πραγματικότητα τήν σύγχρονη τοῦ ποιητῆ. Στά χρόνια τῆς βαβυλώνιας αἰχμαλωσίας, μετά τό διάταγμα τοῦ βασιλιᾶ Κύρου γιά ἐπάνοδο στήν Ἱερουσαλήμ, οἱ Ἰσραηλιῖτες βρέθηκαν παγιδευμένοι ἀπό τούς γειτονικούς λαούς. Ἀντιμετώπισαν τήν συκοφαντία καί τίς ραδιουργίες τους. Ἐξήσαν ὁμως καί τήν συντριβή τῶν ἐχθρῶν, εἶδαν νά γίνονται θρύψαλα τά δόλια σχέδιά τους.

Τά ἀάπολλα παραδείγματα τοῦ παρελθόντος καί τά βιώματα τοῦ παρόντος ἀναπτέρωνουν τήν ἐλπίδα γιά τό μέλλον! Τί ἔχει νά φοβηθεῖ ὁ Ἰσραήλ, ὅταν βοηθός του εἶναι ὁ Θεός πού δημιουργήσε τόν οὐρανό καί τήν γῆ (βλ. στ. 8); Δέν στηρίζεται σέ ἀνθρώπους οὔτε κἂν στούς ἰσχυροὺς αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἀλλά στόν παντοδύναμο Θεό· σ' Αὐτόν πού δημιουργήσε καί κυβερνᾷ τά σύμπαντα!

Κι ὅταν αὐτός ὁ Δημιουργός ἦρθε πολύ κοντά μας, ἔγινε γιά μᾶς ὁ Ἑμμανουήλ, ὁ «μεθ' ἡμῶν Θεός» (βλ. Μθ 1,23), τί μπορεῖ τάχα νά σαλεύσει τήν εἰρήνη μας; Ποιός πειρασμός θά σταθεῖ ἱκανός νά μᾶς τρομάξει; Μᾶς ἄρπαξε ὁ Κύριος ἀπό τίς παγίδες τοῦ διαβόλου, διαλαλεῖ ὁ ἅγιος Χρυσόστομος. Στά πόδια μας κείται νικημένος, ἀνίσχυρος πλέον ὁ ἐχθρός μας! Κι ἐμεῖς ὀπλισμένοι μέ θεία πανοπλία, ἐν-

δυναμωμένοι μέ θεϊκή τροφή, ὁχυρωμένοι μέ τόν σταυρό τοῦ Χριστοῦ! Ἄν μᾶς νικᾷ ὁ προαιώνιος ἐχθρός, δέν εἶναι ἐπειδὴ εἶναι ἰσχυρότερός μας, ἀλλά ἐπειδὴ μᾶς βρίσκει νωθρούς, ράθυμους. «Κι ὁ πιό ἀδύναμος ἀπ' ὅλους, ἂν βρεῖ τόν ἐχθρό του νά κοιμᾶται, δέν θά τόν νικήσει;», τονίζει ὁ ἅγιος πατέρας.

Μέσα σέ ὅλους τούς πειρασμούς εἶναι μαζί μας ὁ Κύριος γιὰ νά μᾶς χαρίζει τήν σωτηρία. Γι' αὐτό συχνά ἀνεβαίνει στά χεῖλη τῶν πιστῶν ὁ 123ος ψαλμός. «Ἀρμόζει», κατὰ τόν Ζιγαβηνό, «πᾶσι τοῖς κατὰ θεῖαν πρόνοιαν ἐλευθερουμένοις πειρασμῶν». Τόν ἔψαλε ἡ Ἐκκλησία θριαμβευτικά μετά ἀπό ἀγῶνες καί νίκες ἐναντίον τῶν διωκτῶν, τῶν αἰρετικῶν, τῶν ποικίλων ἐχθρῶν της. Τόν ψάλλει εὐγνώμονα καί κάθε πιστός, κάθε φορά πού διαπιστώνει ἀπό πόσες παγίδες τόν γλυτώνει ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ.

† Στέργιος Ν. Σάκκος

Πάλι ψηλά

Ἄν ἡ σελήνη, οὐράνια βοσκοπούλα, μέ τ' ἀστέρια στούς σκοτεινοὺς κάμπους τῆς νύχτας δίχως ἴλιγγο πορεύεται, τό φῶς ἐμᾶς τῆς μέρας μαχαιρώνει ὅλες τίς ἐπιφάνειες τοῦ προσώπου. Ξαρματῶνει τ' ἄλογα πού ἔχουμε στολίσει γιὰ τίς ἐκστρατεῖες καί δείχνει χιλιοξεσκισμένες τίς σημαῖες μας. Πᾶν' οἱ σηματοφόροι μας πεζοί, καί τά μπαϊράκια σέρνονται μέσ στό αἶμα καί τή στάχτη...

Ἀνάμεσα στόν ἴλιγγο καί τήν ἀμφιβολία ὁλόκληρη ζωή· καί οἱ καθρέφτες διηγοῦνται πολλαπλασιάζοντας τίς ἥττες, τίς ἀόρατες πληγές -καί τίς βαθυτέρες. Μόνο κάποια πουλιά, γύρω μας φτερουγίζοντας -Ἄγγελοι λές, ὅλο γλυκό χαμόγελο καί λάδι- αλείφουν τό κορμί μας ἀπαλά, καί ὕστερα πετοῦν πάλι ψηλά καί χάνονται στή νύχτα.

Π.Β.Πάσχος

**Δαμιανός,
ὁ κήρυκας
τῆς ἀργίας
τῆς Κυριακῆς**

Πολύτιμο δῶρο τοῦ Θεοῦ, μάρτυρας τῆς ἀνάστασης ἡ Κυριακή ἡμέρα διαφυλάχθηκε ἀπό τοὺς πιστοὺς κάθε ἐποχῆς μέ εὐλάβεια. Τό νά τηρεῖς τὴν Κυριακή σήμαινε ὅτι εἶσαι χριστιανός, ὄχι μονάχα στά πρώτα χρόνια τῶν διωγμῶν, ἀλλὰ καί σέ κάθε ἀντίθεο πολίτευμα.

Στά σκληρά καί δίσεκτα χρόνια τῆς ὀθωμανικῆς κυριαρχίας οἱ ὀρθόδοξοι λαοὶ τῶν Βαλκανίων πάλεψαν μέ ζῆλο νά διαφυλάξουν ἀλώβητη τὴν ἅγια ἡμέρα, τὴν ἀφιερωμένη στὸν Κύριο, πού τὴ σφράγισε μέ τὸ ὄνομά του. Θερίᾳ ὅμως ἀνήμερα οἱ γιοὶ τῆς Ἁγᾶς συνεργάζονταν μέ τοὺς Ἑβραίους γιὰ νά καταργήσουν καθετὶ πού θύμιζε τὸν Ἰησοῦ Χριστό καί τὴν ἀνάστασή του. Στά ματωμένα χώματα τῆς ἐλληνικῆς γῆς οἱ φτωχοὶ ραγιάδες ἀναγκάζονται βίαια νά πραγματοποιοῦν τὰ παζάρια τους τὴ μέρα τῆς Κυριακῆς. Καί τούτῃ ἡ παράβαση δέν εἶναι ἐπουσιώδης καί ἀσήμαντη. Αὐτό τό ἐπισημαίνουν μέ δύναμη οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ, οἱ ἄνδρες πού στέλνει ὁ Παντοκράτορας νά παραμυθήσουν τὸν λαό του καί νά τοῦ ὑπομνήσουν τίς ἀδιαπραγμάτευτες ἐντολές Του.

Ἕνας τέτοιος ἀπεσταλμένος τοῦ οὐρανοῦ ἦταν καί ὁ πατήρ Δαμιανός. Μοναχὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φιλοθέου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἔχοντας βιώσει τοὺς σκληροὺς ἀγῶνες στὴν παλαιίστρα τῆς ἐρήμου, δέχεται τὴν κλήση τοῦ Θεοῦ νά ἐργαστεῖ γιὰ τὸ συμφέρον τῶν ψυχῶν τῶν ἀδελφῶν του. Ὑπάκουος στὴ θεία ἐντολή, ἀφήνει τὴν περιπόθητη κατάπαυση τῆς καρδιάς του καί περιοδεύει στά ὄρεινά χωριά τοῦ Ὀλύμπου καί τοῦ Κισσάβου. Κηρύσσει μέ πύρινη φωνή καί ζέουσα καρδιά τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ προσφέροντας τὴ νερομάνα τῆς Ὁρθοδοξίας στὴν πνευματικὴ δίψα τῶν ὑπόδουλων Ἑλλήνων.

Βρισκόμαστε στὸν 16ο αἰῶνα, τὸν φοβερό αἰῶνα τῶν καταστροφικῶν ἐξισλαμισμῶν. Ἡ ἀντίδραση ὅσων θίγονται ἀπὸ τὸν ἀφυπνι-

στικό λόγο του Δαμιανού εκδηλώνεται με σκληρές επιθέσεις και συκοφαντίες εναντίον του. Όπλισμένος με θαυμαστή υπομονή σηκώνει τον κληρο των αγίων του Θεού με καρτερία... Περιοδεύει τα χωριά των Αγράφων και φθάνει στη γενέτειρά του, τό Μυρίχοβο των Αγράφων, όπου γύρω στο 1500 μ.Χ είχε δεῖ τό φῶς τοῦ ἡλίου. Ἰδρύει τό περίφημο Μοναστήρι τῆς Πελεκητῆς καί τό καθιστᾷ διδασκαλεῖο ἀρετῆς. Ὁ λόγος τοῦ ἁγίου πατρός καί οἱ πνευματικές νοουθεσίες του ἀγγίζουν ἀναγεννητικά τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Τό ἱλαρό του πρόσωπο ἀκτινοβολεῖ ἁγιότητα, γι' αὐτό καί ἡ θεά του καί μόνο θεωπεύει μέ εἰρήνη οὐρανόσταλτη τοὺς βασανισμένους καί καταφρονημένους ραγιάδες.

Τῇ διακονίᾳ του σέ τοῦτο τόν τόπο θά ἀκολουθήσει ἡ ἀναχώρησή του γιά τήν περιοχή τῆς Λάρισας. Στό χωριό Σελίτσανη (σημερινή Ἀνατολή) ἀνεγείρει τήν Ἱερά Μονή τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὅπου σήμερα τιμᾶται ὁ Ἅγιος ὡς κτήτορας καί προστάτης. Κι αὐτό τό μοναστήρι τό ἀναδεικνύει μετερίζι στόν ἀγῶνα ἐνάντια στήν ἀπαιδευσία τῶν ἀγαπημένων του ἀδελφῶν. Σέ μία ἐποχή πού κυριαρχεῖ ὁ ἐκφοβισμός καί ἡ παραβίαση τῶν συνειδήσεων, στέκεται ἀληθινός πνευματικός καθοδηγητής, ἀσυμβίβαστος πρόμαχος τῆς πίστεως. Ἰδιαίτερα τονίζει τήν ἀξία τῆς κυριακάτικης ἀργίας ὡς ὁμολογίας πίστεως καί σύνδεσης μέ τίς πνευματικές καί κοινωνικές παραδόσεις τοῦ τόπου. Ἡ ἀνθηρή κοινότητα τῶν Ἑβραίων στή Λάρισα εἶχε κατορθώσει νά καταπατεῖται ἀσύστολα ἡ ἀργία τῶν χριστιανῶν. Ἡ φωνή τοῦ φτωχοῦ καλόγερου Δαμιανοῦ, πού ἀνέτρεπε τά δεδομένα, ἔπρεπε νά σιγήσει.

Στίς ἀρχές τοῦ 1568, ὁ ρακένδυτος διδάσκαλος τοῦ γένους συλλαμβάνεται ἀπό

τοὺς Ὀθωμανοὺς καί σύρεται δέσμιος στόν δικαστή τῆς Λάρισας. Ἡ κατηγορία εἶναι βαρειά: «Τὰς κόμας διέρχεται, τοὺς χριστιανοὺς μὴ πρίασθαι τι ἢ πωλεῖν τήν Κυριακὴν διδάσκων». Ἡ κατηγορία εἰς βάρος του περικλείει ὅλο τό ἐθνοσωτήριο καί ἀφυπνιστικό κήρυγμα τοῦ φλογεροῦ ἱεραποστόλου.

Τά πολυποίκιλα βασανιστήρια καί τά σκληρά μαρτύρια διαρκοῦν δεκαπέντε ἡμέρες, μά σπᾶνε ἐπάνω στόν ἐδραῖο βράχο μιᾶς γενναίας ψυχῆς. Καί τέτοιες ψυχές δέν τίς ἀντέχουν οἱ ἐχθροί τῆς ἀλήθειας. Τόν καταδικάζουν σέ πολύωρη κρεμάλα γιά νά τόν ρίξουν στή συνέχεια ἡμιθανῇ μέ λυσσαλέο μίσος μέσα σέ ἀναμμένη φωτιά. Εἶναι 14 Φεβρουαρίου τοῦ 1568. Γνωρίζοντας οἱ διῶκτες τήν εὐσέβεια τῶν χριστιανῶν στά ἅγια λείψανα, ρίχνουν τή στάχτη τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ ὁσιομάρτυρα στόν ποταμό Πηνειό.

Ὁ ἅγιος Δαμιανός ὑπῆρξε ὁ πρόδρομος ὅλων τῶν μεγάλων διδασκάλων τοῦ Γένους. Τό ἔργο καί ἡ διδασκαλία του ἔχει πολλά κοινά στοιχεῖα μέ τοῦ ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, πού θά διακονήσῃ τό σκλαβωμένο Γένος διακόσια χρόνια ἀργότερα.

Μόχθησε ὁ πολυάθλος Ἅγιος νά ὀργώσει ἓνα ἀκαλλιέργητο χωράφι. Τό καλλιέργησε μέ τοὺς ἰδρῶτες του, τό ἔσπειρε μέ τή διδασκαλία του, τό πότισε μέ τό αἷμα του. Μένει μέσα στοὺς αἰῶνες φλογερός ἱεραπόστολος καί σπουδαῖος ὁμολογητής τῆς πίστεώς μας, μάρτυρας γιά τήν ἀργία τῆς Κυριακῆς.

Μέσα ἀπό τήν καιόμενη κυριολεκτικά καρδιά του θυσιαστικά διδάσκει ἐμᾶς τοὺς Νεοέλληνες νά φυλάγουμε ἀσυμβίβαστα τίς ἱερές Θερμοπύλες τῆς πνευματικῆς καί κοινωνικῆς μας ζωῆς, μέ ἄγρυπνη συνείδηση καί καρδιά νήφουσα.

Ιχνηλάτης

Ἡ κοινωνικοποίηση τοῦ παιδιοῦ

«Κανένας ἄνθρωπος δέν εἶναι νησί», ἔχουμε πλαστεῖ γιά ἐπικοινωνία μέ τούς συνανθρώπους καί κοινωνία μέ τόν δημιουργό μας, τόν Θεό. Κάθε δυσλειτουργία στίς σχέσεις αὐτές συνεπάγεται διαταραχή σέ προσωπικό καί κοινωνικό ἐπίπεδο καθώς καί τή δημιουργία ἐνός φαύλου κύκλου ἀπό τόν ὁποῖο δύσκολα κανεῖς μπορεῖ νά ξεφύγει. Εἶναι, λοιπόν, ὑψίστης σημασίας νά τεθεῖ ἡ κοινωνικοποίηση τοῦ παιδιοῦ πάνω σέ σταθερές καί σωστές βάσεις ἀπό τό καθημέρισμα τῆς ζωῆς του.

Τά τρία πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς χαρακτηρίζονται ἀπό δραματικές συναισθηματικές ἀλλαγές. Τό παιδί ἀναπτύσσει τή βασική αἴσθηση τοῦ γύρω του κόσμου. Σύμφωνα μέ τό Michigan Department of Community Health (Τμήμα Τριτοβάθμιας Δημόσιας Ὑγείας τοῦ Michigan), ὁ ἐγκέφαλος ἐνός βρέφους ἔχει περίπου 100 δισεκατομμύρια νεῦρα τά ὁποῖα χρειάζονται τήν περιβαλλοντική διέγερση γιά νά σχηματίσουν τίς συνάψεις γιά τόν καθορισμό τῆς συναισθηματικῆς ἀνάπτυξης. Ἔτσι ἡ πρώτη παιδική ἡλικία εἶναι ἡ πιό πλαστική περίοδος ἀνάπτυξης, ἐπειδὴ ἡ προσωπικότητα σ' αὐτή τή φάση εἶναι πιό εὐκόλο νά δια-

πλαστεῖ.

Κύριοι φορεῖς πού συντελοῦν στή μετέπειτα κοινωνικοποίηση τοῦ παιδιοῦ θεωροῦνται ἡ οἰκογένεια, ἡ ὁμάδα τῶν συνομηλίκων, τό σχολεῖο, τά μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης καί ἡ Ἐκκλησία. **Ἡ οἰκογένεια** εἶναι ὁ κύριος πυρήνας τῆς κοινωνίας. Εἶναι μία ἰσχυρή βιο-ψυχική κοινωνική ὁμάδα τῆς ὁποίας τά μέλη ἀλληλεπιδροῦν γιά νά δώσουν τήν ἀπαραίτητη ψυχοκοινωνική καί συναισθηματική ὑποστήριξη μεταξύ τους. Ὄταν ἡ οἰκογένεια λειτουργεῖ σωστά, ἀναλαμβάνει νά διδάξει στό παιδί τήν κοινωνικά ἀποδεκτὴ συμπεριφορά, τούς κανόνες, τίς ἀξίες, τήν ἀπόκτηση καί τή χρήση τῆς γλώσσας, τίς διατροφικές συνήθειες, τόν ρόλο τῶν φύλων, τό θέμα τῆς πίστης, τῆς ἠθικῆς κ.ἄ. Τό κοινωνικό περιβάλλον τῆς οἰκογένειας ἐπηρεάζει σέ μεγάλο βαθμό τήν ἀνάπτυξη τῆς προσωπικότητας τοῦ κάθε μέλους.

Οἱ ὁμάδες τῶν συνομηλίκων συγκροτοῦνται συνήθως ἀπό φίλους πού μοιράζονται ἴδιες ἀπόψεις καί ἀξίες καί ἀλληλεπιδροῦν. Ρήσεις ὅπως: «Δεῖξε μου τόν φίλο σου, νά σοῦ πῶ ποιός εἶσαι» ἢ «Ὅποιος μοιάζει συμπεθεριάζει» συνήθως εἶναι ἀληθινές. Μέ τήν ὁμάδα ἐπιρ-

ροής τών συνομηλίκων οί νέοι προσπα-
θούν νά ξεφύγουν από τούς οικογενει-
ακούς περιορισμούς καί νά καθιερώ-
σουν ανεξάρτητη ταυτότητα.

Τό σχολείο διά τών εκπαιδευτικών
του ἔχει ὡς αποκλειστικό σκοπό τήν ἐπί-
τευξη γνωστικών, συναισθηματικών καί
ψυχοκινητικών στόχων. Ὁ εκπαιδευτικός
εἶναι ὁ σημαντικότερος παράγοντας κοι-
νωνικοποίησης καί ὁ τρόπος μέ τόν ὁ-
ποῖο χειρίζεται τό παιδί, ὅσο πιά μικρό εἶ-
ναι, μπορεῖ νά ἐπηρεάσει τή συναισθη-
ματική, διανοητική καί ψυχική κατάστασή
του γιά πάντα.

Τά μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης εἶναι
κατεξοχήν παράγοντες πού συμβάλλουν
στήν κοινωνικοποίηση τοῦ ατόμου καί
διαμορφώνουν τήν προσωπικότητά του.
Κάποια ὅμως ἀπό αὐτά, ἰδιαίτερως ἡ ση-
μερινή τηλεόραση, μέ τόν τρόπο πού
λειτουργοῦν δυσκολεύουν τό ἔργο τών
χριστιανῶν γονιῶν καί δημιουργοῦν προ-
βλήματα ὡς πρὸς τή σωστή κοινωνικοποί-
ηση, προβάλλοντας πρότυπα καί ἀξίες
πού ἀντιστρατεύονται εὐθέως καί ἀπρο-
κάλυπτα τόν νόμο τοῦ Θεοῦ.

Στό βιβλίον τών Παροιμιῶν διαβάζουμε:
«Μὴ ἴσθι ἐταῖρος ἀνδρὶ θυμῷδε, φίλῳ δὲ
ὀργίλῳ μὴ συναυλίζου, μήποτε μάθης τών
ὁδῶν αὐτοῦ καί λάβῃς βρόχους τῇ σῇ ψυ-
χῇ» (22,24-25). Μὴν πιάνεις φίλία μέ ἄν-
θρωπο πού θυμώνει, καί μέ ἄνθρωπο
εὐέξαπτο μὴ συμπορεύεσαι, γιά νά μὴ
συνηθίσῃς στούς τρόπους του καί γί-
νουν παγίδα στήν ψυχὴ σου! **Ἡ Ἐκκλη-
σία**, κυρίως μέ τόν λειτουργικὸ της πλοῦ-
το καί τή χάρη τών Μυστηρίων της ἀλλά
καί μέ τίς ἄλλες ἐκδηλώσεις της, λειτουρ-
γεῖ εὐεργετικά καί ὑποστηρικτικά πρὸς
τήν οἰκογένεια γιά τήν ὀρθή κοινωνικο-
ποίηση ὅλων τών μελῶν, ἀφοῦ ἡ κοινω-
νικοποίηση τοῦ ἀνθρώπου διαρκεῖ ἐφ’

ὄρου ζωῆς. Στὴν ἴδια γραμμὴ στοιχοῦνται
καί οἱ διαφορὲς ὀρθόδοξες νεανικὲς
χριστιανικὲς κινήσεις.

**Οἱ γονεῖς ὀφείλουν νά δίνουν εὐ-
καιρίες στά παιδιὰ τους**, μέ διάκριση καί
χωρὶς νά τὰ πιέζουν, σεβόμενοι βεβαίως
τήν ἐλευθερίαν καί τήν προσωπικότητα
τοῦ κάθε παιδιοῦ τους, ὥστε νά τὰ βοη-
θήσουν νά ἀναπτυχθοῦν καί νά κοινωνι-
κοποιηθοῦν στούς χώρους αὐτοῦς. Ἄς
δώσουν οἱ γονεῖς τὴ δυνατότητα στά παι-
διὰ τους ἀπὸ τὴ μικρὴ τους ἀκόμη ἡλικία
νά συνυπάρχουν μέ συνομηλίκους καί νά
συμμετέχουν σὲ διαφορὲς ἐκδηλώσεις
τῶν ἐκκλησιαστικῶν φορέων: κατασκη-
νώσεις, ἐξορμήσεις, ὀλιγοήμερες ἢ πο-
λυήμερες σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἔ-
τους. Ἐνα θεσμό πού ὀφείλουν νά ἐκμε-
ταλλετοῦν κυρίως οἱ γονεῖς πού ἔχουν
μικρά παιδιὰ εἶναι οἱ κατασκηνώσεις τῶν
οἰκογενειῶν. Εἶναι, χωρὶς ὑπερβολή, τό
πανηγύρι τῆς χαρᾶς! Τὰ παιδιὰ, ἰδιαίτερα
τά μικρά, ἔχουν νά κερδίσουν πολλά. Δέ-
χονται φυσικά καί ἐντελῶς ἀβίαστα, σὲ
κλίμα χαρᾶς, γέλιου καί ἀποδοχῆς, πλη-
θώρα θετικῶν ἐρεθισμάτων, πού συντε-
λοῦν στήν κοινωνικοποίησίν τους καί ἀ-
ποτελοῦν μοναδικὴ εὐκαιρία νά ἀντιστα-
θμίσουν ἐλλείψεις καί ἀρνητικὲς καταστά-
σεις πού τυχόν βιώνουν στά σπίτια τους.

* * *

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἓνα κομμάτι ἀπὸ
πηλὸ πού ἀπέκτησε ζωὴ μέ τὴν πνοή τοῦ
Θεοῦ.

Οἱ γονεῖς ὀφείλουν ἐπομένως νά
ἐμφυσήσουν δυνατὰ μέσ στήν ψυχὴ τοῦ
κάθε παιδιοῦ τὸν Χριστό. Ἔτσι θά κοινωνι-
κοποιηθεῖ ὀρθά καί θά ὁρᾷ στήν κοινω-
νία σωστά καί ἐνεργητικά.

Ἀθανάσιος Γκατζιός

Ἡ Ὑπαπαντή

Ἐτος τοῦ φωτός κηρύχθηκε παγκόσμια τό 2015. Οἱ ἐπιστήμονες σίγουρα ἔχουν νά καταθέσουν γιά τό φῶς τόσα καί τόσα στοιχεῖα πού ἀνακάλυψαν ὕστερα ἀπό χρόνια ἐρευνῶν. Ὡστόσο, δέν σταματοῦν. Ἐχουν προσδοκίες ὅτι μέσα ἀπό τίς ἐρευνες θά ἔρθουν στό φῶς νέα δεδομένα.

Ἡ Ἐκκλησία βάζει μπροστά μας τοῦτο τόν μήνα τό «Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν». Τό παιδίον Ἰησοῦς βασταζόμενος «ἀγκάλαις μητρικαῖς» ἔρχεται στόν Ναό. Πιστοί ὁ Ἰωσήφ καί ἡ παρθένος Μαρία στόν Νόμο, φέρνουν τόν τεσσαρακονθήμερο Ἰησοῦ στόν Ναό. Ἐκεῖ δύο ψυχές ἀφοσιωμένες στόν Θεό, γεμάτες ἀπό θεία ἐλπίδα ἀξιώνονται ὅχι μόνο νά συναντήσουν ἀλλά νά πληροφορηθοῦν ἀπό τό ἅγιο Πνεῦμα ὅτι ὁ ἀναμενόμενος Λυτρωτής τοῦ κόσμου βρίσκεται μπροστά τους. Σκιρτᾷ ἡ καρδιά! Ὑποδέχεται -αὐτό σημαίνει Ὑπαπαντή- τήν προσδοκία τοῦ Ἰσραήλ καί τῶν ἐθνῶν... κι ἀρχίζουν καί οἱ δύο σεβάσμιες μορφές νά προφητεύουν. Ὁ πρεσβύτες Συμεὼν κρατᾷ στά χέρια του Αὐτόν πού κρατᾷ τόν σύμπαντα κόσμο. Ὁλος χαρά ἀναφωνεῖ τό «νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλον Σου, Δέσποτα...» καί συνεχίζει στρεφόμενος στήν Παναγία μέ τά προφητικά λόγια «ἰδοὺ οὗτος κεῖται εἰς πτώσιν καί ἀνάστασιν

πολλῶν... καί σοῦ δέ αὐτῆς τήν ψυχὴν διελεύσεται ρομφαία...». Τά λόγια τοῦ πρεσβύτες Συμεὼν ἐπιβεβαιώνει καί ἡ προφήτιδα Ἄννα.

Τί μεγάλα γεγονότα διαδραματίζονται στόν Ναό τῶν Ἱεροσολύμων! Σέ ἓνα τόσο πολύβουο μέρος, μυστικά καί ἀθόρυβα, Αὐτός πού εἶπε «ἐγὼ εἰμὶ τό Φῶς τοῦ κόσμου» φωτίζει τίς ψυχές πού Τόν καρτεροῦσαν! Κι αὐτό γίνεται αἰῶνες τώρα... Τό Φῶς, τό ἀληθινό Φῶς, εἶναι μία συγκλονιστική πραγματικότητα, πού ὅμως τήν ἀπολαμβάνουν μόνο ὅσοι ἔχουν δέκτες, ὅσοι τό ψάχνουν, ὅσοι τό λαχταροῦν. Οἱ ἄλλοι θαμπώνονται ἀπό τά τόσα φῶτα πού ἀνάβουν γύρω καί παραμένουν ἀνυποψίαστοι στόν «σκοτεινό» περίβολο τοῦ Ναοῦ... Δίπλα τους εἶναι τό Φῶς, ἀλλά δέν τό ἀντιλαμβάνονται, δέν τό βλέπουν...

Κρινάκι

www.elpis.apolytrosis.gr

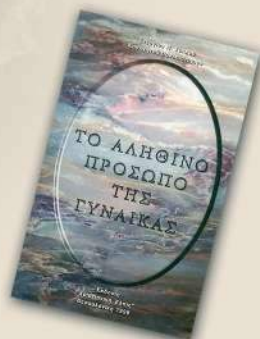
Κόσμημα ἄφθαρτο ἢ εὐσέβεια

... Σάν εὐωδιαστό λουλούδι πού σκορ-
πᾶ παντοῦ τό ἐξάισιο ἄρωμά του, ἡ γυ-
ναίκα αὐτή μέ τήν φωτεινή παρουσία
της μέσ στήν φαμελιά της ἐμπνέει τά
νεαρά βλαστάρια της καί ἐπιδρᾷ
ἐποικοδομητικά στόν χαρακτήρα
τους. Ἡ λήθη τοῦ χρόνου δέν ἔ-
χει τήν δύναμη νά ἐξαλείψει ἀ-
πό τήν μνήμη τῶν παιδιῶν τήν
ζηλευτή ἐκείνη εἰκόνα τῆς μη-
τέρας τους, πού μ' ἀνοιχτές
τίς παλάμες μοιράζει ἀγαθά
ἄφθονα στόν ἄπορο καί ἀ-
δύνατο· «ἡ δὲ ἐλεημοσύνη
αὐτῆς ἀνέστησε τὰ τέκνα
αὐτῆς». Μέ τήν ἀρετή τῆς
ἐλεημοσύνης ἀνατρέφει τά
παιδιά της καί γίνονται οἱ
ἀγαθοεργίες της οἱ καλύτε-
ρες ἐπενδύσεις καί καταθέ-
σεις γιά τό μέλλον τους. Ἐνα
μόνο ρῆμα -«ἐπλούτησαν»-
φτάνει, γιά νά καταδείξει πώς
ἡ οἰκογένεια μιᾶς φιλάνθρω-
πης μάνας δέν ὑπάρχει περι-
πτωση νά δυστυχήσει.

Στ. Ν. Σάκκος

(ἀπό τό βιβλίο

«Τό ἀληθινό πρόσωπο τῆς γυναίκας»)

Από τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 1/2, τοῦ Τελώνου καί Φαρισαίου.

«πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται» (Λκ 18,14).

Σήμερα μπορούμε νά ποῦμε ὅτι ἐορτάζει ἡ ἁγία ταπεινοφροσύνη, ἡ χριστομίμητη ἀρετή. Ἄν πάντοτε ἡ ταπεινοφροσύνη εἶχε προτεραιότητα στήν πνευματική ζωή, στόν πνευματικό ἀγώνα, ἰδιαίτερα ἔχει στίς μέρες μας, πού ὁ ἄνθρωπος, παρά τήν οικονομική κρίση καί τίς τόσες δυσκολίες τίς ὁποῖες ἀντιμετωπίζει, νιώθει ἐξοπλισμένος μέ ὅλα τά μέσα. Οἱ ἀνακαλύψεις, οἱ ἐφευρέσεις, τά κομφορ πού ἔχει στό σπίτι του, στήν τσάντα του, στή διάθεσή του, ὅλα τοῦ δίνουν τήν αἴσθηση ὅτι εἶναι ἕνας θεός στή γῆ. Δέν ξέρουμε τί θά πεῖ ταπεινοφροσύνη κι ὁμως ὅσο ποτέ ἄλλοτε ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό αὐτή τήν ἀρετή, ἡ ὁποία μᾶς ὁδηγεῖ στόν Θεό καί στή σωτηρία. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔχει ταπεινοφροσύνη, ὁποῖος κι ἂν εἶναι, τόν ἀγκαλιάζει ὁ Θεός μέ στοργή καί κάνει τόν ἄσχημο ὁμορφο, τόν ἀκάθαρτο τόν καθαρίζει, τόν ἀνάπηρο τόν ὀλοκληρώνει καί τόν κάνει ὄντως ἐπίγειο ἄγγελο, οὐράνιο ἄνθρωπο.

Κυριακή 8/2, τοῦ Ἀσώτου.

«Εἶπε δέ· ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς» (Λκ 15,11).

Ἡ σημερινή παραβολή στήν οὐσία δέν εἶναι ἡ παραβολή ἐνός ἀσώτου υἱοῦ. Μιλάει γιά δύο ἀσώτους: Ὁ ἕνας, ὁ μικρότερος ἀδελφός μέ τή φανερή ἀσωτεία, μετανοεῖ καί σώζεται. Ὁ ἄλλος, ὁ πρεσβύτερος μέ τήν κρυφή ἀσωτεία, τήν ὑπουλη, δέν μετανοεῖ καί καταστρέφεται. Ὁ φθόνος καί ἡ κακία κυριάρχησαν μέσα του καί ἄρχισε νά καταφέρεται ὄχι μόνον ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του, πού ἔφαγε τήν περιουσία μέ τίς πόρνες, ἀλλά καί ἐναντίον τοῦ πατέρα του.

Τό μήνυμα τῆς παραβολῆς εἶναι ἕνα, ἡ μετάνοια, ἀλλά ἔχει δύο ἀποδέκτες: Ἀπευθύνεται στούς ἀσώτους οἱ ὁποῖοι φανερά σπαταλοῦν τήν περιουσία τοῦ Θεοῦ καί ἁμαρτάνουν μέ πάθη καί ἀτιμίες ὀλοφάνερες, ἀλλά καί στούς ἀνθρώπους πού θεωροῦνται καί φαίνονται δίκαιοι, πού εἶναι ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά πού ἡ πίστη τους εἶναι τυπική, ἡ σχέση τους μέ τόν Χριστό εἶναι πέρα γιά πέρα ἐπιφανειακή. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι πολλές φορές ἡ σχέση μας μέ τόν Θεό δέν εἶναι τίποτα περισσότερο ἀπό ἕνα σύνολο προλήψεων καί δεισιδαιμονιῶν. Ὅλους ἐμᾶς ἡ παραβολή μᾶς φωνάζει καί μᾶς καλεῖ νά μετανοήσουμε, νά ἀνανεώσουμε τή μετάνοιά μας, νά γνωρίσουμε καλά τόν ἑαυτό μας καί νά εὐφρανθοῦμε μαζί μέ τούς ἄλλους ἀδελφούς μας· νά χαροῦμε τήν ἀγάπη καί τήν εὐσπλαχνία τοῦ σπλαχνικοῦ μας πατέρα.

Κυριακή 15/2, τῆς Ἀπόκρεω.

«καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζῶν αἰώνιον» (Λκ 25,46).

Τό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα εἶναι μία ἀπό τῆς βασικῆς προφητεῖς πού εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας καί ἔχει θέμα τόν παράδεισο καί τήν κόλαση. Τό θέμα αὐτό εἶναι ἀπό τά κεντρικά θέματα στή διδασχὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀφοῦ εἶναι κεντρικό θέμα στή διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ μας. Σήμερα δυστυχῶς ἀποφεύγουμε νά μιλάμε γιά παράδεισο καί κόλαση, διότι σοκάρει αὐτή ἡ διδασκαλία, δημιουργεῖ ἀντιδράσεις, μειδιάματα καί σαρκασμούς. Ἀλλά ἡ Ἐκκλησία δέν πρέπει νά λογαριάσει τόν κόσμο, διότι ἔτσι ἀντὶ νά ἐκχριστιανίσει τόν κόσμο, ἐκκοσμικεύεται ἡ ἴδια. Καί δέν ὑπάρχει ἄλλη ἐποχὴ πού νά ἔχει περισσότερο ἀνάγκη ἀπὸ τό κήρυγμα τῆς κολάσεως καί τοῦ παραδείσου. Εἶναι τέτοιος ὁ ξεπεσμός καί τοῦ λεγόμενου χριστιανικοῦ κόσμου! Σήμερα, πού θέλουν ἀκόμη καί ἐκκλησιαστικοὶ παράγοντες νά καθιερώσουν στήν Ἐκκλησία καινούργια πράγματα ἀντιευαγγελικά, ἀντιπνευματικά, ὅσο ποτέ ἄλλοτε πρέπει νά ἀκουστεῖ μέ δύναμη ἡ διδασκαλία αὐτὴ περὶ παραδείσου καί κολάσεως. Αὐτές τῆς μέρες ἡ Ἐκκλησία μᾶς διδάσκει νά προετοιμασθοῦμε, ὥστε μέ τόν φόβο τῆς κολάσεως, δηλαδή μέ τὴ μετάνοια, καί τόν πόθο τοῦ παραδείσου νά μποῦμε στήν περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί νά φθάσουμε νικηφόροι τὴν ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως.

Κυριακή 22/2, τῆς Τυρινῆς.

«μὴ φανῆς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ πατὴρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ» (Μθ 6,16).

Ὁ Κύριος στή συγκεκριμένη περικοπὴ ἀναφέρεται σέ τρεῖς πράξεις τῆς εὐσεβείας: τὴν ἐλεημοσύνη, τὴν προσευχὴ καί τὴ νηστεία. Καί αὐτές οἱ τρεῖς πράξεις ἔχουν σχέση μέ τά τρία μεγάλα μεγέθη τῆς πίστεώς μας, τῆς ἀγάπης, τῆς ἐλπίδας καί τῆς ἀγάπης. Εἶναι στήν οὐσία οἱ ἐξωτερικὲς ἐκδηλώσεις αὐτῶν τῶν ἀρετῶν, τό ἔργο πού αὐτές «παράγουν». Ἔργο τῆς πίστεως εἶναι ἡ προσευχὴ καί ἡ λατρεία. Τῆς ἀγάπης ἡ ἐλεημοσύνη καί ἡ συγχωρητικότητα. Τῆς ἐλπίδας ἡ νηστεία καί ἡ ὑπομονή. Ἔχεις ὑπομονὴ καί νηστεύεις; Φανερώνεις τὴν ἐλπίδα πού ἔχεις γιὰ τόν αἰώνιο ἑαυτό σου, ὅτι δέν εἶναι κρέας καί κόκκαλα, δέν εἶναι μόνον αὐτό πού φαίνεται, ἔχει καί ψυχὴ ἀθάνατη. Δέν ζῇ μόνον σ' αὐτὴ τὴ γῆ, ἀλλὰ ἡ ζωὴ του ἐπεκτείνεται καί πέραν τοῦ τάφου. Συγχωρεῖς ἀκόμη καί τοὺς μεγαλύτερους ἐχθρούς σου καί σκορπᾷς τὰ ἀγαθὰ σου στήν ἐλεημοσύνη; Ἔχεις ἀγάπη. Προσεύχεσαι καί ὅταν προσεύχεσαι ἔχεις συγκεντρωμένη τὴ σκέψη σου καί νιώθεις μέσα σου συντριβὴ καί κατάνυξη, λαχταρᾷς τὴν προσευχὴ καί τὴ νιώθεις ἀναγκαῖα σάν μιά πνευματικὴ τροφή, σάν τό ὀξυγόνο; Τότε πιστεύεις. Νά, λοιπόν, πῶς φαίνεται ἡ πίστη μέ τὴν προσευχὴ καί τὴ λατρεία, ἡ ἀγάπη μέ τὴν ἐλεημοσύνη καί τὴ συγχωρητικότητά καί ἡ ἐλπίδα μέ τὴ νηστεία καί τὴν ὑπομονή.

Στ. Ν. Σάκκος
(ἀπὸ λειτουργικά κηρύγματα)

ΑΡΧΗ ΔΕΙΝΩΝ

θεροτυπία MME:

Η Charlie Hebdo είναι παρισινή εβδομαδιαία εφημερίδα, ή όποια αυτό-προβάλλεται ως άριστη, αντιεξουσιαστική, αντιθρησκευτική και αντιθεσμική. Έλκυει περισσότερο την προσοχή των αναγνωστών της, όταν άπεικονίζει τον Μωάμεθ ή μουσουλμάνους με σκίτσα άκρως προσβλητικά. Στο διαδίκτυο είναι αναρτημένα άρκετά από αυτά. Στους θεσμούς έχει ύποταχθεί ή συντριπτικότητα πλειονοψηφία του λαού τόσο στη Γαλλία, όσο και στις άλλες εύρωπαϊκές χώρες, και ουδεμία διάθεση αντίστασης στη βαθμιαία κατάργηση των δικαιωμάτων των πολιτών έχει. Ακόμη και ή έν λόγω εφημερίδα εκδίδεται βάσει των θεσμών, δέν είναι παράνομη. Αντιθρησκευτική μπορεί να είναι μέ τη στενή έννοια ότι τοποθετείται κατά των γνωστών θρησκειών, πολύ πιθανόν όμως οί πλείστοι ιθύνοντες να έχουν άλωθει από τίς παραθρησκευείς. Πάντως μέ άφορμή τό τρομοκρατικό κτύπημα, καλό είναι να γίνει κάποια αυτόκριτική:

Μάθημα αυτόκριτικής 1ο:

Στό όνομα ποιās έλευθερίας και ποιου πολιτισμού επιτρέπεται ή διακωμώδηση του πιστεύω των συνανθρώπων μας; Μήπως στη Δύση έχει ταυτιστεί κατά τρόπο άκρως επικίνδυνο ή έλευθερία μέ την άσυδοσία στην άτομική έκφραση, ένω όλοένα και πιο βαρεια πέφτει ή σκιά μιας έντεχνα καλυμμένης δικτατορίας;

Μάθημα αυτόκριτικής 2ο:

Η Γαλλία υπήρξε ή χώρα που στό όνομα της έλευθερίας κατά την εποχή

Η επίθεση κατά των Γραφείων παρισινής εφημερίδας, που στοίχισε τη ζωή δώδεκα συνανθρώπων μας, κυριάρχησε στή διεθνή είδησεογραφία. Ός συνήθως τά ένορχηστρωμένα και πλήρως έλεγχόμενα από τό σύστημα MME περιορίστηκαν στό να καταδικάσουν την έγκληματική πράξη ως τρομοκρατική, άποφεύγοντας να προβάλουν όποιοδήποτε στοιχείο τόσο των θυμάτων όσο και των δραστών. Καθώς την πρώτη επίθεση ακολούθησαν εύθύς άμέσως άλλες, ή κινητοποίηση πλήθους λαού σέ διαδηλώσεις διαμαρτυρίας, τόσο στη Γαλλία όσο και σέ άλλες χώρες, υπήρξε εύρεία. Μάλιστα έχει επιβληθεί στους κινητοποιημένους τό σύνθημα «είμαστε όλοι Charlie». Τί άραγε να ύπονουν αυτοί που τό φέρουν γραπτό επάνω τους ή τό βροντοφωνάζουν; Ότι άποδέχονται τίς άρχές και τη γραμμή της εφημερίδας; Ότι είναι πρόθυμοι να προκαλέσουν μέ τη σειρά τους, ώστε να καταστούν προσεχώς θύματα; Τίποτε από αυτά. Άπλά λόγια του άέρα είναι σέ μία προσπάθεια αυτοεμφύχωσης ατόμων μέ καταρρακωμένο ήθικό και έλλειψη νοήματος στον βίο τους. Άς εξετάσουμε αυτά που δέν μας πρόβαλαν τά λογοκρινόμενα έν πλήρει έλευ-

του Διαφωτισμού αποτίναξε τον καταθλιπτικό ζυγό της φεουδαρχίας, τον οποίο επί αιώνες εύλογουσε το Βατικανό. Οί πλείστοι όσοι στη Δύση, άγευστοι του εύαγγελικού και του πατερικού λόγου, ταυτίζουν την Έκκλησία με την Ίερά Έξέταση. Έτσι σήμερα απολαμβάνουν την «έλευθερία» να σατιρίζουν κατά τρόπο άκρως έξευτελιστικό ακόμη και τον Χριστό, εκ του άσφαλου, καθώς τό σύστημα δέν έχει πλέον τή διάθεση να στηρίζει νέα Ίερά Έξέταση, πού τόσο θά επιθυμούσε τό Βατικανό! Όμως κατά τίς τελευταίες δεκαετίες, μέ τήν άθρόα έγκατάσταση μουσουλμάνων στό εύρωπαϊκό έδαφος, κάποιοι «έπαναστάτες» πολέμιοι τών θρησκειών, κορεσθέντες από τήν αντιχριστιανική πολεμική, ή όποία δέν γεννά πλέον άντιδράσεις στη μεταχριστιανική Δύση, είχαν τή φαεινή ιδέα να στραφούν κατά του Ίσλάμ! Χωρίς να γνωρίζουν τή θρησκεία αυτή και τό φρόνημα πού καλλιεργείται μεταξύ τών πιστών της, σχημάτισαν τήν έντύπωση ότι θά ήταν έξίσου εύκολος στόχος, όπως και ό προηγούμενος. Άλλά οί προειδοποιήσεις εκ μέρους μουσουλμάνων κατά τών άσεβούντων πρός τήν πίστη τους δέν είναι χθεσινές. Οί του Charlie περιφρόνησαν τίς άπειλές κατά του Σαλμάν Ρουσντί, Άγγλου ένδικής καταγωγής, ό όποιος είχε επικηρυχθεί από τόν άγιατολλάχ Χομεϊνί για τό βιβλίο του «Σατανικοί Στίχοι» και κρυβόταν επί δεκαετία. Αδιαφόρησαν για τήν άνάρτηση καταλόγου τό 2013 στό διαδικτυακό περιοδικό της όργάνωσης Άλ Κάιντα Inspire μέ τούς δέκα πλέον καταζητούμενους άνθρώπους, πού προσέβαλαν τό Ίσλάμ και τόν μεγάλο προφήτη του και πρέπει να τιμωρηθούν μέ θάνατο.

Μάθημα αύτοκριτικής 3ο:

Αναρωτήθηκαν ποτέ πρώτα οί «άριστεροί» του Charlie και έπειτα όλοι όσοι είναι επίσης “Charlie”, μήπως πέρα από θρησκευτικό τό κτύπημα είναι και κοινωνικοπολιτικό; Πόσο κοντά στάθηκαν και στέκονται στόν γκετοποιημένο μουσουλμάνο της κοινωνίας τους, άνεργο σε ποσοστό πού έγγίζει τό 90%, όπως πρόσφατα γνωστοποιήθηκε;

Μάθημα αύτοκριτικής 4ο:

Οί δράστες είναι Άλγερινοί. Ίσως οί του περιοδικού να στηρίζαν τήν άνεξαρτησία της Άλγερίας, πού κατέστη γαλλική κτίση μετά τή Γαλλική Έπανάσταση της «έλευθερίας» και της «ισότητας». Τί έπραξαν όμως όταν τό 1992 οί ύποταγμένοι στη Δύση στρατιωτικοί της Άλγερίας μέ τή βοήθεια της Γαλλίας έθεσαν εκτός νόμου τό «Ίσλαμικό Μέτωπο Σωτηρίας», τό όποίο επικράτησε θριαμβευτικά στις πρώτες ελεύθερες, κατά τά δυτικά πρότυπα, εκλογές στη χώρα; Δέν έφθασαν στα αυτιά τους μηνύματα τών άραβικής καταγωγής συμπολιτών τους από τό Μαγκρέμπ καταγομένων, ότι κάποτε ή Γαλλία θά ύποταχθεί στό Ίσλάμ; Νομίζω ότι βρισκόμαστε στην άρχή δεινών για τήν άμαρτωλή γηραιά ήπειρο.

Απ. Παπαδημητρίου

ΕΞΩΦΥΛΛΑ

Μπροστά: Ί. Ν. Άγ. Φιλοθέης, Φιλοθέη Άθηνών.

Πίσω: Τό σπίτι της άγ. Φιλοθέης σήμερα στην Πλάκα, Άδριανού 96, Άθήνα.

Ο ήρωας τῆς ὄντως ἐλευθερίας

Ο ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΟΡΙΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ
1770-1843

Ἦταν 5 Φεβρουαρίου τοῦ 1843 ὅταν ὁ Γέρος τοῦ Μοριά ἄφησε τὴν τελευταία του πνοή. Γύρω στὶς ἑντεκα ἐκεῖνο τό πρωὶ ἔφυγε ἀπ' αὐτό τόν κόσμο, στά ἐβδομηντατρία του χρόνια, ἀπό ἕνα ἐγκεφαλικό περιστατικό, ἡσυχὰ καὶ ἀπλά, μέσα στό σπίτι του, πού βρισκόταν κοντά στό παλάτι, τῇ σημερινῇ Βουλῇ τῶν Ἑλλήνων.

Τό τέλος βρῆκε τόν Θεόδωρο Κολοκοτρώνη χαρούμενο, ἀφοῦ δύο μέρες πρὶν εἶχε παντρέψει τό μικρότερο παιδί του, τόν Κωνσταντῖνο. Τί κι ἂν μέσα στὶς πολὺ-χρονης μάχες τῆς ἐπανάστασης καὶ στά μετέπειτα χρόνια γεύτηκε πίκρες ἀπ' τίς πιό βαρεῖς; Πάντα ἀγωνιζόταν γιὰ τὴν ἐνότητα, τὴν ὁμόνοια, τὴ σύμπνοια, γιὰ τὴ συγχώρεση. Τί κι ἂν φυλακίστηκε, ἂν ἀδικήθηκε, ἂν συκοφαντήθηκε, ἂν δολοφονήθηκαν μέλη τῆς οἰκογένειάς του. Σήκωνε ὅλους αὐτοὺς τοὺς σταυροὺς μέ πίστη, μέ μεγαλεῖο ψυχῆς, μέ μακροθυμία.

Τό τέλος τόν βρῆκε εἰρηνικό, ἀφοῦ ἀγωνίστηκε σέ ὅλη του τὴ ζωὴ νὰ κάνει τό καθῆκον του γιὰ τὴν πατρίδα του ἢ μᾶλλον ὑπερέβη κατὰ πολὺ τὴν ἐννοια «καθῆκον», καθώς διακόνησε μέ ὅλες τίς σωματικές καὶ ψυχικές του δυνάμεις τό ἀγαθὸ πού λέγεται ἐλευθερία... Καί σ' αὐτό τό σημεῖο ἀξίζει νὰ σταθοῦμε γιὰ νὰ μελετήσουμε πῶς καλλιέργησε μέσα του τὴν ἐλευθερία, πόσο πάλεψε πρῶτα ἐντὸς του γιὰ νὰ εἶναι ἐλεύθερος ἄνθρωπος.

Ὑπῆρξε κι αὐτός ἄνθρωπος μέ πάθη καὶ ἀδυναμίες. Ἀλλά τό μεγαλεῖο του ἐστιάζεται στὸν ἀδιάλειπτο ἀγῶνα πού ἔκανε κόντρα στὸν ἴδιο τόν ἑαυτό του. Εἶναι γνωστὸ πῶς ἀπὸ παιδί πάνω στά βουνὰ ἔμαθε τόν κλεφτοπόλεμο δίπλα σέ ἔμπειρους ἀγωνιστές. Ἐμαθε ὅμως κοντά τους νὰ καπνίζει καὶ μάλιστα ἀρειμανίως. Ὡς ἀρχιστράτηγος εἶχε, λένε, πολλὰ τσιμπούκια, μὰ πιό πολὺ τοῦ ἄρесе νὰ καπνίζει μ' ἕνα μακρὺ τσιμπούκι 100 πόντους. Τὰ παλληκάρια του λέγανε: «Γιὰ ἰδέστε τόν Θεωδωράκη. Καπνίζει σὰ φουγάρο».

Τὴν περίοδο πού ἦταν μέ τόν «Μαῦρο στόλο» εἶχε γίνει ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν κουρσάρων στό Αἰγαῖο.

Γιά νά συναντήσει τήν καπετάνισσα μητέρα του, ὅπως τῆς τό εἶχε τάξει, κατέβηκε στά Κύθηρα καί μέ τή μικρή γαλιότα τοῦ καπετάν Πασχάλη προσπάθησε νά πάει στή Ζάκυνθο. Μά τό ταξίδι κρατοῦσε πολύ γιατί ἔπρεπε νά φυλάγεται ἀπό τούς Τούρκους καί ἀπό τούς Μπαρμπερίνους κουρσάρους. Κάποια μέρα ὁ καπνός τοῦ τελείωσε. Προσπαθοῦσε νά ξεχαστεῖ μέ συζητήσεις, μά ἡ στέρηση ἦταν ἀβάστακτη. Τότε ἔβγαλε τό μαχαίρι του, ἔσκισε δύο τρία μακριά τσιμπούκια κι ἔξυσε τό κοῖλο μέρος. Μάζεψε τή σκούρα μάζα πού εἶχε κολλήσει ἀπό τό πέρασμα τοῦ καπνοῦ καί τήν ἔβαλε σ' ἓνα μικρό τσιμπούκι. Τήν ἄναψε ἀνυπόμονα καί τράβηξε μία ρουφηξιά. Φαρμακώθηκε ὅμως ἀπό τή νικοτίνη. Πῆγε νά σκάσει ἀπό τά νεῦρα του. Ὁ καπετάνιος τόν λυπήθηκε καί προσπάθησε νά πιάσει λιμάνι γιά νά βροῦνε καπνό γιά τόν Κολοκοτρώνη. Ἐκεῖνος ὅμως τοῦ ἀπάντησε: «Πῶς θά πιάσουμε λιμάνι, ἀφοῦ δέ μᾶς ἀφήνει τό κυνηγητό τῶν ἀλλοπίστων; Ἡ μπάς καί θέλεις νά παίξουμε τή ζωή μας μονά-ζυγά γιά τόν καπνό;».

Ἐπειτα, ἀγνάντεψε τή θάλασσα κι ἀπομείνει γιά λίγο συλλογισμένος. Ξαφνικά μέ μάτια πού ἀστράφτανε ἀπό δύναμη εἶπε στόν ἑαυτό του δυνατά: «Μωρέ Κολοκοτρώνη, ἐσύ εἶσαι ἐκεῖνος πού ἔβαλε στόν νοῦ του νά λευτερώσει τήν πατρίδα καί δέν μπορείς νά λευτερωθεῖς ὁ ἴδιος σου ἀπό ἓνα κακό ζακόνι (συνήθειο); Θεέ μου, συγχώρα με!». Ἄρπαξε μεμιάς ὅλα του τά τσιμπούκια καί τά πέταξε στή θάλασσα. Ἀλαφρωμένος πιά, σήκωσε ψηλά τά μάτια του, σταυροκοπήθηκε κι εἶπε σιγανά: «Δόξα Σοι, Κύριε, δόξα Σοι. Γλύτωσα ἀπό τοῦτο τό κακό».

Από τότε δέν ξανακάπνισε. Κι ἂν ἔβλεπε κανέναν νά καπνίζει, τοῦ ἔλεγε πῶς θά φανεῖ ἀληθινός ἄντρας μόνο ἂν μπορέσει νά ἐπιβλη-

θεῖ στόν ἑαυτό του καί κόψει μιά καί καλή τό φουμάρισμα. Ἦθελε οἱ Ἕλληνες, ἄντρες καί γυναῖκες, νά ξεσκληρωθοῦν ἀπό τά πάθη τους πρῶτα... καί νά ξεριζώσουν ἀπό μέσα τους τή νοοτροπία τοῦ σκλάβου. Γι' αὐτό κι ὅταν μία γυναίκα ἔπese στά γόνατα καί τόν παρακαλοῦσε «Ἀφέντη μου, κάμε μου τοῦτο τό καλό καί σκλάβά σου νά γίνω», ὁ Κολοκοτρώνης τήν ἀποπῆρε: «Τί λές, ζουρλή; Γιά τή λευτεριά πολεμᾶμε καί θές νά γίνεις σκλάβά μου;».

Μέσα σ' ἐκείνους τούς μαύρους χρόνους τῆς σκλαβιάς ὁ ἥρωας μέ τήν πίστη στήν καρδιά ἀγωνίστηκε νά ἀποδεσμευθεῖ ὁ ἴδιος ἀπό τά πάθη του κι ἔπειτα νά ἐλευθερώσει τόν τόπο του. Καί σ' αὐτή τή φωτισμένη ἀπόφαση δέν ὀδηγήθηκε ἀπό κανένα διαφωτιστικό κίνημα, παρά μόνο ἀπό τόν φόβο τοῦ Θεοῦ πού εἶχε φυλαγμένο ἀπό μικρό παιδί μέσα του.

Πόσα ἔχεις νά μᾶς διδάξεις ἥρωα τοῦ '21; Βαλθήκαμε ὅλοι νά κρίνουμε καί νά σχολιάζουμε πῶς ἡ Ἑλλάδα μας ἔχει κατασκληρωθεῖ στόν ἓναν καί στόν ἄλλο καί δέν κοιτάμε πῶς σ' αὐτό τό ἀλυσοδέσιμο φτάσαμε γιατί ὁ καθένας μας παραμένει δοῦλος στά πάθη του, στίς κακίες, στή διαφθορά. Καί δέν λέμε νά πάρουμε σάν κι ἐσένα τή μεγάλη ἀπόφαση καί μ' ἓνα καρδιόβγαλτο «σχώρα με, Θεέ μου» νά τά πετάξουμε ὅλα στή θάλασσα. Ποιά θάλασσα; Αὐτή τοῦ ἐλέους τοῦ παντοδύναμου Θεοῦ, πού καρτερεῖ τή μετάνοιά μας.

Νά εὔχεται γιά μᾶς, γέρο τοῦ Μοριά... Νά δέσει γιά τούς Ἕλληνες τοῦ 2015 νά ἐλευθερωθοῦν ἀπό τά πάθη τους καί τότε... σίγουρα αὐτή θά εἶναι ἡ ἀρχή γιά τήν ἐλευθερία τοῦ τόπου. Ὁ Θεός νά ἀναπαύει τήν ψυχή σου! Σέ εὐχαριστοῦμε.

Αγγ. Τσιραμπίδου
Φιλολόγος

Διαμάντι - Γραφίτης

Τό κείμενο τό είχα διαβάσει καί τό είχα παραδώσει στους μαθητές μου άπειρες φορές. Μά τώρα σταμάτησα καί τοποθέτησα τό βιβλίο άπέναντί μου σάν καθρέφτη! Δέν τόλμησα νά προχωρήσω παρακάτω. Προβληματίστηκα μέ τούτη τήν περιγραφή:

«Ο άνθρακας εμφανίζεται στη φύση:

α. σε σχεδόν καθαρή κρυσταλλική μορφή (διαμάντι, γραφίτης)

β. με προσμείξεις στους διάφορους γαιάνθρακες.

Α. Διαμάντι - γραφίτης

Τα διαμάντια είναι καθαρές μορφές άνθρακα που χρησιμοποιούνται ως πολύτιμοι λίθοι στην κατασκευή κοσμημάτων, στο κόψιμο του γυαλιού και στο τρύπημα σκληρών πετρωμάτων, λόγω της μεγάλης σκληρότητάς τους....

Ο γραφίτης, σε αντίθεση με το διαμάντι, είναι πολύ μαλακός... και καλός αγωγός του ηλεκτρισμού και της θερμότητας. Χρησιμοποιείται για την κατασκευή ηλεκτροδίων και μολυβιών...» (απόσπασμα από την ΧΗΜΕΙΑ Γ΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ, Ενότητα 4, Ο άνθρακας).

Διαμάντι καί γραφίτης: δύο όψεις του ίδιου υλικού αλλά μέ τόσο διαφορετικά χαρακτηριστικά! Προσπάθησα νά σκεφτώ μέ ποιό από τά δύο θά ταιρίαζε τό δικό μου... «ύλικό». Πόσες φορές φάνηκα εϋμετάβολη στίς άρχές καί στίς άπόψεις μου... Ήμουν στ' αλήθεια έτοιμη νά υποχωρήσω καί στήν πιο μικρή πίεση, όπως ό μαλακός γραφίτης... Καί πόσες άλλες φορές δέν άφησα πίσω μου τά ίχνη μιās γκρίζας μουτζούρας μέ

τήν άπρεπή συμπεριφορά μου...

Ξανακοίταξα τό βιβλίο. Δεξιά από τό κείμενο, δύο εικόνες άπεικονίζουν τή διαφορετική θέση των ατόμων του άνθρακα, στο έσωτερικό των κρυστάλλων, ώστε νά γίνει αντιληπτή ή αίτία του τόσο περίεργου φαινομένου. Μία μικρή αλλαγή, μία έσωτερική μετατόπιση...

Θεέ μου, μέ τουτο τό ύλικό πού μ' έφτιαξες θά μπορούσα νά μοιάζω μέ πολύτιμο πετράδι! Πόσο στ' αλήθεια μπορεί νά αλλοίωσα τή σκέψη καί τό «είναι» μου, ώστε νά μεταμορφωθώ τελικά σέ μία σκουρόχρωμη καί φτηνή μάζα;

Συγχώρεσέ με, Θεέ μου, πρώτα γιατί δέν εκτίμησα τήν άξία πού μου χάρισες, καθώς μ' έπλασες κατ' εικόνα Σου. Κι ύστερα, γιατί αύτή τήν εικόνα έγώ ή ίδια τήν παραμόρφωσα, σχεδόν τήν κατέστρεψα. Συγχώρεσέ με καί δώσε μου τή θέληση καί τή δύναμη νά ξαναβρω τον παλιό έαυτό μου νά γίνω πάλι άκέραιη στο φρόνημα, δυνατή καί σταθερή σάν τό διαμάντι... νά μπορώ, όπως εκείνο χαράζει κάθε επιφάνεια, νά αφήνω τό ίχνος του δικού Σου θελήματος, τής δικής Σου άγάπης, στή σκέψη καί στήν καρδιά των άλλων ανθρώπων.

Χάρισέ μου μεάνοια, Κύριε, ώστε νά καθαρίσω κάθε πλευρά του παλιού μου έαυτού καί νά μπορώ -σάν διάφανος πολύτιμος κρύσταλλος- ν' άντανακλώ καί νά σκορπίζω γύρω μου τους ίριδισμούς άπ' τό δικό Σου ζεστό καί γλυκύτατο Φώς!

Είρήνη Μπ.

Ἄχ, αὐτή ἡ ἐφηβεία!

Ἡ ἐφηβεία! Τί ἀλλόκοτο πράμα ἡ ἐφηβεία! Καί ὅμως ἄσπρισε ἀνάμεσα σέ ἐφήβους. Καί ἀνάμεσά τους ἐνιωθε πώς πολλές φορές ἔκλεβε κάτι ἀπό τόν χρόνο. Ὅσο ἐκείνος καί ἂν περνοῦσε, ἐκείνη κάτι τοῦ ἐπαιρνε καί ἦταν πάντα νέα. Τόσο νέα ὅσο καί τά παιδιά πού τήν περιτριγύριζαν.

Μά σήμερα λύγισε! Ἡ γέρασε ἢ οἱ ἐφηβοί ἀλλάξαν τόσο πολύ πού δέν τούς καταλάβαινε πιά. «Μπορεῖ καί τά δύο», τῆς εἶπε μιά φωνή μέσα της καί τήν τύλιξε μιά μελαγχολία.

- Κυρία διευθύντρια, τῆς εἶπε ἡ φιλόλογος τοῦ Γ1, δέν πάει ἄλλο πιά! Δέν μπορῶ νά κάνω ἄλλη ὑπομονή μέ τόν Στέλιο. Ἀπό ὅδω καί πέρα θά τόν πετάω ἔξω στήν ὥρα μου κι ἄς μείνει ἀπό ἀπουσίες. Ἄν ἐκεῖνον δέν τόν νοιάζει, πολύ περισσότερο δέν νοιάζει ἐμένα, τελείωσε τή δήλωσή της καί ἔφυγε ἀφήνοντας τή διευθύντρια μόνη νά συνειδητοποιήσει ὅτι ἦταν ἀποφασισμένη νά κάνει ὅ,τι εἶπε.

Ναί, εἶναι ἀλήθεια πώς ὁ Στέλιος εἶχε ἀπασχολήσει πολλές φορές τόν Σύλλογο τῶν καθηγητῶν καί πιά πολλές φορές αὐτήν τήν ἴδια. Οὔτε τό καλό ἐπιανε οὔτε ἀπό τό κακό φοβόταν.

Ἔστειλε νά καλέσουν ἄλλη μιά φορά τόν ἄτακτο ἐφηβο στό γραφεῖο της.

- Θεέ μου, φώτισέ με! Βρές τρόπο νά ἐιρηνεύσεις τήν καρδιά του!

Τί ἦταν ὁ Στέλιος; Ἕνα μικρό παιδί, ἕνα ἀτίθασο παιδί! Καί μήπως ἦταν ὁ πρῶτος; Σ' αὐτό τό σχολεῖο χρόνια τώρα διευθύντρια, πέρασαν Στέλιοι καί Στέλιοι.

Ἡ πόρτα πού κτύπησε τήν ἔκανε νά πάρει τό πιά αὐστηρό της ὕφος γιά ν' ἀντιμετωπίσει τόν δύσκολο μαθητή.

- Ἐμπρός!

- Καλημέρα, κυρία!

Ὁ νεαρός μέ τό ὁμορφο περιποιημένο μούσι τήν κοιτοῦσε γελαστός.

- Δέν μέ γνωρίσατε, κυρία; Εἶμαι ὁ Ἀρντίτ!

Τά ἔχασε γιά λίγο ἡ διευθύντρια μά, σάν κατάλαβε ποιός ἦταν, τινάχτηκε ὀρθία ἀπό τή χαρά της.

- Ὁ Ἀρντίτ! Καλῶς ἦρθες παλληκάρι μου!

Καί τόν εἶδε ξαφνικά μικρό ψηλόλιγνο νά στέκεται μπροστά της.

- Ποιός σ' ἔστειλε πάλι, καλό μου παιδί; Τί ἔκανε πάλι;

Κι ἐκεῖνος ἐκεῖ, ἀμίλητος, μ' ἕνα χαμόγελο πάντα θαρρεῖς περιπαιχτικό.

- Θά μείνεις ἀπό ἀπουσίες, ἀγόρι μου! Δέν τό καταλαβαίνεις; Θέλεις νά μείνεις;

- Ὁχι, κυρία! Ἡ μητέρα μου θά στεναχωρεθεῖ πολύ.

- Τότε γιατί;

- Δέν ξέρω, δέν τό θέλω... μοῦ βγαίνει...

.....

- Κυρία, σᾶς παίδεψα πολύ!

Τά λόγια τοῦ νέου πού εἶχε μπροστά της τήν ἔφεραν καί πάλι στό τώρα.

- Ναί, εἶναι ἀλήθεια πώς μᾶς παίδεψες, εἶπε γελώντας ἡ διευθύντρια. Μπορῶ νά σοῦ φανῶ χρήσιμη;

- Θέλω ἕνα χαρτί πού νά βεβαιώνει ὅτι φοίτησα τρία χρόνια στό σχολεῖο σας, εἶπε τόσο εὐγενικά ὁ Ἀρντίτ, καί γιά ἄλλη μιά φορά ἀναρωτήθηκε ἡ διευθύντρια μήπως εἶναι ἄλλος καί ὄχι ἐκεῖνος.

Ἡ πόρτα πού ξανακτύπησε τήν ἔφερε γιά τά καλά στήν πραγματικότητα. Ὁ Στέλιος μ' ἓνα ὕφος τό λιγότερο αὐθάδικο στεκόταν στήν πόρτα.

- Μέ ζητήσατε; Τί ἔκανα πάλι;

Ὁ Ἀρντίτ γύρισε καί τόν κοίταξε μέ ἐκπληξη. Κάτι τοῦ θύμιζε αὐτή ἡ σκηνή.

- Κάθισε, Στέλιο, μέχρι νά ἐξυπηρετήσω τόν κύριο καί θά τά ποῦμε, εἶπε ἡ διευθύντρια, καί ἄνοιξε τό μητρώο τῶν μαθητῶν.

Ἐτοίμασε τή βεβαίωση, τήν ὑπέγραψε καί ἦταν ἔτοιμη νά τοῦ τή δώσει.

- Κυρία, θέλω νά σᾶς πῶ κάτι, εἶπε κοιτάζοντάς την ἴσια στά μάτια.

- Λέγε, Ἀρντίτ, χρειάζεσαι κάτι; ἔπιασε τόν ἑαυτό της νά τόν ρωτάει μέ στοργή.

- Ὅχι, κυρία, δέν χρειάζομαι τίποτα! Ἀπλά ἤθελα νά σᾶς πῶ πῶς ἄν ἦσαν στο Λύκειο, θά ἔπαιρνα καί τό Ἀπολυτήριο τοῦ Λυκείου. Ἀπλά θέλω νά σᾶς πῶ εὐχαριστῶ!

Ὑστερα γύρισε πρὸς τόν Στέλιο πού δίχως νά τό θέλει ἔγινε μάρτυρας τῆς κατάθεσης τῆς εὐγνωμοσύνης του.

- Νά τήν ἀκοῦς, ρέ, θέλει τό καλό σου! τοῦ εἶπε καί ἄνοιξε τήν πόρτα καί χάθηκε πίσω της.

Ἐμεινε ἀμίλητη πολλή ὥρα. Τό ἴδιο ἀμίλητος καθόταν καί ὁ Στέλιος. Κανέναν ἀπό τοὺς δυό δέν τολμοῦσε ν' ἀρχίσει πρῶτος. Μά ὅπως ἦταν λογικό καί φυσικό, πρῶτη μίλησε ἐκείνη.

- Ὁ Ἀρντίτ, δόξα τῷ Θεῷ, τά κατάφερε! εἶπε καί τά μάτια της γέμισαν δάκρυα.

- Κυρία, ἐσεῖς τά καταφέρατε, τόν ἄκουσε νά λέει τόσο μαλακά, τόσο εὐγενικά, τόσο πού δέν πίστευε σ' αὐτιά της.

- Δέν μπορείς νά φανταστεῖς τί ἔκανε, εἶπε σέ τόνο ἐμπιστευτικό ἡ διευθύντρια. Μά στό τέλος τά κατάφερε!

- Τόν ξέρω, κυρία, τόν Ἀρντίτ. Μέ περνᾶ 5 χρόνια. Ὅταν ἐγώ ἤμουν πρῶτακι στό δημοτικό, ἐκεῖνος ἦταν στήν Ἑκτη. Μόνο πού δέν γκρέμισε τό σχολεῖο. Ἐχῶ φάει ξύλο ἐγώ ἀπό τόν Ἀρντίτ, κατέληξε χαμογελώντας ὁ Στέλιος.

- Ἐσύ; τόν ρώτησε σοβαρή πιά ἡ διευ-

θύντρια.

- Τί ἐγώ; ἀπάντησε ξαφνιασμένος ὁ Στέλιος.

- Νά, λέω, ἐσύ δέν θά τά καταφέρεις; Ἐσύ θέλεις νά μείνεις ἀπό ἀπουσίες; τόν ρώτησε στοργικά.

Τήν κοίταξε ἴσια στά μάτια, ἔτσι ὅπως δέν τήν εἶχε κοιτάξει ποτέ. Τό βλέμμα του δέν εἶχε τίποτε ἀπό τήν προηγούμενη αὐθάδεια. Καί θαρρεῖς καί λιγάκι ἔλαμπε.

- Κυρία, ἐγώ εἶμαι χειρότερος ἀπό τόν Ἀρντίτ! Ἐκεῖνος μᾶς κτυποῦσε ὅλους καί μᾶς ἔβριζε γιατί τόν φωνάζαμε «Ἀλβανό». Δέν ἦταν στό βάθος του κακό παιδί, εἶπε ὁ Στέλιος.

- Οὔτε ἐσύ εἶσαι κακός, Στέλιο! Θέλεις νά κάνουμε μαζί μιά ὁμορφὴ καινούργια ἀρχή;

Φωτίστηκε τό ἐφηβικό πρόσωπο καί τό μουστάκι του ἰδρώσε.

- Νομίζω, κυρία, πῶς θά τά καταφέρετε, εἶπε χαμογελαστός.

- Θά τά καταφέρω; Τί θά καταφέρω; ρώτησε ξαφνιασμένη ἡ διευθύντρια.

- Νά μή μείνω ἀπό ἀπουσίες, εἶπε σοβαρά ὁ Στέλιος καί ἔδωσε τό χέρι του στήν διευθύντρια.

- Νά πάω τώρα, γιατί ἔχω Ἀρχαῖα καί ἡ φιλόλογος δέν θά βλέπει τήν ὥρα πού θά μῶ στήν τάξη!!!, εἶπε χαριτολογώντας ὁ Στέλιος καί σηκώθηκε νά φύγει.

- Κυρία, εὐτυχῶς πού δέν πήγατε στό Λύκειο! Καί... εὐχαριστῶ!

Ἐφυγε ὁ Στέλιος κι ἔμεινε ἡ διευθύντρια συγκλονισμένη ἀπ' ὅλα ὅσα ἔζησε σέ τόσο λίγη ὥρα.

- Ἀ, χαλάλι, χαλάλι, Ἀρντίτ, τά ὅσα μᾶς ἔκανες! Ἀξίζεις, παιδί μου, ἀξίζεις πολύ περισσότερο ἀπ' ὅτι ἔδειχνες!

Ἡ ἐφηβεία! Τί ἀλλόκοτο, μά καί τί ὁμορφὸ πράμα εἶναι ἡ ἐφηβεία. Ἀλλόκοτο σάν τόν ἀτίθασο Στέλιο, σάν τόν ἀντιδραστικό Ἀρντίτ. Μά καί ὁμορφὸ σάν τήν εὐγνωμοσύνη τους, σάν τήν πρόοδο καί σάν τά εὐχαριστῶ τους!

Ἐλένη Βασιλείου

Μία έκδρομή

Μία έκδρομή σέ χιονοδρομικό κέντρο σίγουρα αποτελεί μία ευχάριστη έμπειρία μέσα στον χειμώνα. Πόσο μάλλον όταν πρόκειται για μαθητές. Μαθητές Λυκείου, λοιπόν, κατηχητικών σχολείων και μαθητικών ομάδων της Άδελφότητας πραγματοποίησαν στις 3/1 χειμερινή εξόρμηση στο Σέλι Ήμαθίας. Τό ευχάριστο αυτό διάλειμμα από την πίεση των σχολικών υποχρεώσεων, καθώς και ή χαρά της συντροφικότητας και πνευματικής επικοινωνίας ήταν από τά στοιχεΐα πού εξασφάλισαν την έπιτυχία της έκδρομής. Αυτό τουλάχιστον μαρτυρούσε τό χαρούμενο πρόσωπο των νεαρών έκδρομέων...

Κοπή Βασιλόπιτας

Τήν Κυριακή 18 Ίανουαρίου στήν αίθουσα της Άδελφότητας πραγματοποιήθηκε ή καθιερωμένη κοπή βασιλό-

πιτας. Στήν αρχή της έκδήλωσης ή παιδική χορωδία δημιούργησε έορταστική ατμόσφαιρα και ένθουσίασε για μία ακόμη φορά τό κοινό. Στή συνέχεια ό π. Μιχαήλ Κόνιας εύλόγησε τή βασιλόπιτα, ενώ ό πρόεδρος της Άδελφότητας κ. Σάββας Ξανθόπουλος μοίρασε τά κομμάτια της στους διάφορους τομείς. Άκολούθησε επίκαιρη όμιλία από τόν καθηγητή της Φιλοσοφικής Σχολής Α.Π.Θ. κ. Δημήτριο Νικίτα για τήν έννοια του χρόνου στήν προχριστιανική σκέψη και γραμματεΐα και για τή νέα χριστιανική του θεώρηση. Άς εύχηθοΰμε νά αξιοποιοΰμε κάθε στιγμή της νέας χρονιάς για τήν πνευματική μας καλλιέργεια και προκοπή.

Ήταν εύκαιρία!

Ή ανακοίνωση έλεγε πώς τήν Κυριακή 1/2 στήν Αΐθουσα της «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΕΩΣ» θά γινόταν αντί κηρύγματος ένα αφιέρωμα στους Τρεΐς Ίεράρχες. Όμως μετά τήν όμορφη παρουσία της χορωδίας των νέων μας, μάς περίμενε μία έκπληξη. Μία έκπληξη πού έτοίμασε τό Συμβούλιο της Άδελφότητας, αλλά μέ όλη μας τήν καρδιά έκδηλώσαμε τή συμφωνία μας,

ὅταν ὁ ἀντιπρόεδρος κ. Γεώργιος Μυτιληναῖος ἀνακοίνωσε τὴν ἐπίδοση τιμητικῆς πλακέτας στὸν ἐνενηκονταετῇ κ. Ἀπόστολο Γαῖταντζόγλου. Τὰ παρατεταμένα χειροκροτήματα, ἰδιαίτερα τῶν νέων παιδιῶν, ἦταν μία ἐπικρότηση τῆς ἀπόφασης τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ ἓνα μήνυμα στὸν ἀγαπητὸ «φρουρό» τῆς «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΕΩΣ»: Ἡ ταπεινὴ του διακονία στό ἔργο τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἱερὴ του ἀγάπη γιὰ τὰ παιδιά τοῦ Θεοῦ θά ἀφήσουν πίσω του ἀνεξίτηλο παράδειγμα καὶ καρπούς εὐλογημένους.

Ἐπὶ 75 χρόνια ὁ «κυρ- Ἀπόστολος» δὲν ἔλειψε ἀπὸ τὸ γραφειάκι-θυρωρεῖο τῆς Αἵθουσας. Ἐπὶ 75 χρόνια δὲν μειώθηκε τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν τάξη, τὴν οἰκονομία, τὴν καθαριότητα ὅλου τοῦ χώρου ὅπου μπαινόβγαιναν τὰ παιδιά. Ἐπὶ 75 χρόνια δὲν κουράστηκε νὰ διεκπεραιώνει τὸ περιοδικὸ τῆς Ἀδελφότητος καὶ νὰ φροντίζει γιὰ τὴν ἄψογη οἰκονομικὴ του διαχείριση. Γι' αὐτὸ κατέθεσε πῶς θά συνεχίσει τὴ διακονία του ὅσα χρόνια τοῦ δώσει ὁ Θεὸς μέ ὑγεία. Γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ ἀκόμη περισσότερο γιὰ τὴν ἴδια του τὴ χαρούμενη καὶ δοξολογικὴ παρουσία ἀνάμεσά μας, ἡ γιορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἦταν μία πολὺ ωραία εὐκαιρία νὰ τιμήσουμε τὸν τίμιό αὐτὸ ἐργάτη τοῦ Χριστοῦ πού ἡ ζωὴ του διδάσκει μικροὺς καὶ μεγάλους στὴν Ἀδελφότητά μας.

«Ἐν μέσῳ λύκων»

Μετά ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐκπληξη, συνεχίστηκε τὸ ἀφιέρωμα στοὺς μεγάλους διδασκάλους μέ θέμα «Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες ἐν μέσῳ λύκων». Πέντε θεολόγοι ἀπὸ τὰ ἐνεργὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητος παρουσίασαν τὴν κοινωνικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ κατάσταση τῆς ἐποχῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν χρησιμοποιώντας ὡς πηγὴ τὰ ἴδια τους τὰ κείμενα. Παρότι ἔζησαν κατὰ τὴν «χρυσή ἐποχή» τῆς Ἐκκλησίας, οἱ καταστάσεις πού εἶχαν νὰ ἀντιμετωπίσουν οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες δὲν ἦταν καὶ τόσο ρόδινες. Διαφθορά, αἱρέσεις, δολοπλοκίες ταλάνιζαν τόσο τὸ σῶμα τῆς κοινωνίας ὅσο καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ βρῆκαν σθεναρὴ ἀντίσταση στό καθαρὸ καὶ ἥρωικό φρόνημα τῶν Ἀγίων. Ἡ ἀγία βιοτὴ τους, ἡ φωτισμένη διδασκαλία τους, τὸ διαπρύσιο κήρυγμά τους ἀσφάλισαν σέ κείνους τοὺς καιροὺς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας στὴν ὀρθὴ πίστη καὶ τὸ καθοδήγησαν στὴν ὀρθὴ πράξη καὶ ζωὴ.

”Όχι στο «άντι-Τριώδιο»!

Κάθε χρόνο, κατά τη διάρκεια της πιο κατανυκτικής εκκλησιαστικής περιόδου, του Τριωδίου, ο διάβολος με τό αντι-Τριώδιό του, μέ τά καρναβάλια* πού κορυβαντιούν, προσπαθεῖ νά καλύψει τή φωνή τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι γνωστό ὅτι στήν ἀρχαιότητα, τότε πού οἱ πρόγονοί μας ἀγνοοῦσαν τόν ἀληθινό Θεό καί πορεύονταν στό σκοτάδι, ἐπιδίδονταν σέ ἀνάλογες ὀργιαστικές τελετές, κατά τίς ὁποῖες καταργοῦνταν κάθε ἔννοια ἠθικῆς. Κατά τή διάρκεια τῶν διονυσιακῶν ἐορτῶν, οἱ ἐορταστές φοροῦσαν δέρματα ζώων, ἄλειφαν τό πρόσωπό τους μέ τήν τρυγία (κατακάθι τοῦ κρασιοῦ), κραύγαζαν, βωμολοχοῦσαν, χόρευαν, μεθοῦσαν, κυλιοῦνταν στούς δρόμους, ἀσχημονοῦσαν... Ἀργότερα, παρόμοιες λατρευτικές τελετές ἔκαναν οἱ Ρωμαῖοι πρὸς τιμὴν τοῦ Κρόνου, σά λεγόμενα Σατουρνάλια, ὅπως ἐπίσης καί οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι κατά τόν ἐορτασμό τῆς Ἰσιδας!

Τά ἴδια φαινόμενα παρατηροῦνται καί σήμερα κατά τή διάρκεια τοῦ καρναβάλου: πολυποσία, πολυφαγία, χειρονομίες καί ἄσματα ἀπρεπῆ, κραιπάλη, μεταμφιέσεις κάθε εἴδους, πλειστάκις μέ ἀντιστροφή φύλου, ξεσίπωτα γλέντια, χοροὶ κάποτε -δυσυχνῶς- καί σά σχολεῖα μέ λικνίσματα πάσης φύσεως, μάσκες -κάποιοι τίς φοροῦν καθημερινά- πάρτυ μασκέ. Μέ τό προσωπεῖο ὅμως παύει ὁ ἄνθρωπος νά εἶναι πρόσωπο καί μεταβάλλεται σέ ἀπρόσωπο ὄν, κινούμενο μόνο ἀπὸ ἐμπαθεῖς ὀρέξεις καί ἐπιθυμίες. Χαρακτηρι-

στικός καί ἐπίκαιρος ὁ ψαλμικός λόγος: «ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς» (48,13). Δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖο πού οἱ νεοπαγανιστές σά ἐντυπὰ τους ἀναφέρουν ὅτι «οἱ Ἀπόκριες παραμένουν ἡ μόνη μὴ χριστιανικὴ γιορτὴ στὴ σύγχρονη Ἑλλάδα»!

Συχνὰ καρναβαλιστές διαπομπεύουν θρησκευτικά, ἐθνικά σύμβολα καί ἱερὰ πρόσωπα· διακωμωδοῦν ἀκόμη καί μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας ἢ ἐμφανίζονται μέ ἀμφίεση κληρικῶν ἔχοντας κρεμάσει στό στήθος τους ἓνα ξύλινο σταυρό! Θά μπορούσαν, σ' ἀλήθεια, μέ τήν ἴδια εὐκολία νά διακωμωδῆσουν μουσουλμάνους, Ἑβραίους, παπικούς, κάποιον πρόεδρο Δημοκρατίας;

Καί ἀναρωτιέται κανεὶς: Τέτοιες ἀπαράδεκτες ἀντιχριστιανικὲς καί αἰσchrές μεταμφιέσεις συνιστοῦν ψυχαγωγία; Στὴν Πάτρα π.χ. σά λεγόμενα «μπουρμπούλια», ὅλοι μασκαρεμένοι ἐπιδίδονται σέ σεξουαλικά ὄργια, χωρὶς νά γνωρίζουν ποιοὺς ἐρωτικούς συντρόφους ἐπιλέγουν! Κάποτε ἐκτυλίσσονται καί τραγωδίες αἰμομιξίων λόγῳ τῆς μάσκας· δέν εἶναι μάλιστα λίγες οἱ ἀνεπιθύμητες ἐγκυμοσύνες πού καταλήγουν στὴν ἔκτρωση. Ἡ κατάσταση αὐτὴ ὄχι μόνον προσβάλλει τὴν δημόσια αἰδῶ, ἀλλὰ σκοτώνει τό πνεῦμα, τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου μέ τὴν ὁποία συνυφαίνεται ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἰσοπεδώνει τόν πολιτισμό μας καί δυναμιτίζει τὰ θεμέλια τῆς ἐλληνικῆς οἰκογένειας.

Ἀσφαλῶς εἶναι ἀφελές νά πιστεύουμε

ὅτι πρόκειται γιά ἕνα ἀπλό καί ἀθῶο ἔθιμο. Ἐπιπλέον, ὅλες αὐτές τίς βδελυρές καί ἀκατανόμαστες πράξεις προσπαθοῦν νά τίς καθιερώσουν στή συνείδηση τοῦ λαοῦ μας, σέ ἕνα χῶρο πού ἀποπνέει ἄρωμα Ὁρθοδοξίας, ὡς πολιτιστικές ἐκδηλώσεις καί νά τίς παρουσιάσουν ὡς «παράδοση».

Τί νά ποῦμε γιά τή σπατάλη ὑπέρογων χρηματικῶν ποσῶν, ἀκόμα καί ἐν μέσῳ κρίσης, πού διατίθενται γιά τήν ἐπιτυχημένη διεξαγωγή τῆς φέστας αὐτῆς! Ἕνα κράτος, πού συντηρεῖται ἀπό τά «φιλάνθρωπα αἰσθήματα» τῶν δανειστών, μέ τίς στρατιές τῶν ἀνέργων καί τῶν ἀστέγων, μέ τούς τόσους ἀπόρους πού ἐκλιπαροῦν γιά φάρμακα καί περίθαλψη, «ἔκαψε» καί «καίει» ἀμύθητα χρήματα γιά μάσκες, ἐνδυμασίες, ὀρχήστρες καί ποτά! Ἐπιπλέον, οἱ συνέπειες σέ πνευματικό ἐπίπεδο εἶναι ἀνυπολόγιστες, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος, ἡ κορωνίδα τῆς δημιουργίας καί εἰκόνα τοῦ Θεοῦ πέφτει τόσο χαμηλά καί κηλιδώνει τόν χιτῶνα τῆς ψυχῆς του!

Ἀλλά πρέπει νά γνωρίζουμε ὅτι κατηγορηματικά οἱ 227 Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Τρούλλῳ Ἑκτῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου τοῦ 692 μέ τόν 62^ο κανόνα καταδίκασαν τά ἔκτροπα πού συνέβαιναν σέ παρόμοιες καρναβαλικές ἐορτές τῆς ἐποχῆς τους. Πρόσθεταν μάλιστα: «Μηδένα ἄνδρα γυναικίαν σολήν ἐνδιδύσκεσθαι ἢ γυναῖκα τήν ἀνδράσιν ἀρμόδιον ἀλλά μήτε προσωπεῖα κωμικά ἢ σατυρικά ἢ τραγικά ὑποδύεσθαι». Καί ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἀνασκευάζοντας τό ἐπιχείρημα ὅτι μέ τόν τρόπο αὐτό ὁ κόσμος χαίρεται, ὑποστηρίζει ὅτι ἡ χαρά καί ἡ εὐφροσύνη πρέπει νά συμβαδίζουν μέ τήν ἠθική καί τήν εὐπρέπεια. «Πορνεῖον γέγονέ σου ἡ οἰκία, μανία καί οἷστρος, καί

οὐκ αἰσχύνῃ ταῦτα ἡδονήν καλῶν;». Πόσο περισσότερο πρέπει νά ντρεπόμαστε σήμερα, πού ὀλόκληρες πόλεις μεταβάλλονται σέ ἄντρα ἀκολασίας κατά τήν περίοδο τῆς Ἀποκριᾶς!

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης στό βιβλίο του «Χρηστοθήθεια τῶν Χριστιανῶν» γράφει σχετικά: «Καί ἠλήθειαν ἡμπορεῖ νά εἰπῇ τινάς, ὅτι τότε οἱ Χριστιανοί δαιμονίζονται ὅλοι· διότι χορεύουν, παίζουν, τραγουδοῦν ἀσυνειδήτως, ἕως καί αὐτοί οἱ πλέον γέροντες... τότε πανηγυρίζει ἡ ἀσελγεια· ἐορτάζει ἡ ἀκολασία· εὐφραίνεται ἡ μέθη· ἀγάλλεται ἡ τρυφή καί ἀσωτεία· χορεύει ὁ διάβολος... Ἀσυγκρίτως γάρ εἶναι μεγαλύτερα ἡ βλάβη, ὅπου προσλαμβάνουν εἰς τάς ἀποκρέας, πάρεξ ἡ ὠφέλεια ὅπου λαμβάνουν ἀπό τήν ἐρχομένην Τεσσαρακοστήν».

Ἀναμφισβήτητα, ἡ ἐν Χριστῷ ζωή, ἡ ζωή τῆς χαρμολύπης, ἡ σταυροαναστάσιμη, εἶναι ἡ στενή ὁδός, ἡ ὁποία ὡστόσο «ἀπάγει εἰς τήν ζωήν» καί προσφέρει μία ἄλλου εἴδους ἀγαλλίαση καί εὐφροσύνη. Κι αὐτό μποροῦν νά τό καταθέσουν οἱ πιστοί οἱ ὅποιοι, ἐνῶ οἱ καρναβαλιστές ἐπιδίδονται στά βακχικά σκιρτήματα, ἐκεῖνοι ὡς καλοί ἀθλητές συμπροσεύχονται καί προετοιμάζονται αὐτή τήν περίοδο νά ἀκούσουν τό θεάρεστο παράγγελμα τῆς ἐκκίνησης: «Τό στάδιον τῶν ἀρετῶν ἡνέωκται, οἱ βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε...».

Εὐδ. Αὐγουστίνου

* Ἡ λέξη «καρναβάλι» προέρχεται ἀπό τήν ἰταλική λέξη *carnevale* (*carne*=κρέας + *vale*=χαῖρε, ἔχε γειά)· εἶναι ταυτόσημη μέ τή δική μας «Ἀπόκρεω» (= ἀποχή ἀπό τό κρέας), ὅπως ὀνομάσθηκε ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς κρεατοφαγίας.

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ

† ΣΤΕΡΓΙΟΥ Ν. ΣΑΚΚΟΥ

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ
ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΤΟΜΟΣ Β΄
ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΕΦ. 4-11

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΛΠΙΣ»
ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΛΠΙΣ»
ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΛΠΙΣ»
ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ

Στίς χαλεπές ημέρες πού διανύουμε ό
Ίησοϋς Χριστός εἶναι ἡ μοναδική Ἐλπίδα
τοῦ κόσμου. Τό Ἀρνίον τό «ἐστνηκός ὡς
ἐσφαγμένον» φανερώνει τήν ἀνυπέρβλητη
παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ καί διατρανώνει
τήν ἀσύλληπτη καί ἀμετάπτωτη ἀγάπη
του στόν ἄνθρωπο.

Ἡ ἀλήθεια αὐτή προβάλλεται μέσα στό
ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ τοῦ

† Στεργίου Ν. Σάκκου,

«Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου,

τόμ. Β΄, Ἑρμηνεία τῶν κεφ. 4-11».

Μία συστηματική ἐρμηνεία τοῦ ἁγιο-
γραφικοῦ κειμένου βασισμένη στή σοφία
τῶν Πατέρων καί στή νεότερη ἔρευνα.

Ζητήστε το
στό Βιβλιοπωλεῖο μας

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα

* Ἐρελιάδης Ἀναστάσιος, εἰς μνήμην
ἀδελφῆς Τριανταφυλλιάς 200€ * Κ.Δ.
20€ * Λ.Β. 20€ * Μ.Δ. 120€ * π. Παῦ-
λος Πόζογλου, εἰς μνήμην Στεργίου,
Παυσανίου, Νικολάου, Ἀλεξάνδρου,
Ἑλένης 50€ * Ἀνώνυμος 10€.

Γιά τό Περιοδικό

* Γ.Π. 20€ * Δημητρίου Ἄννα 10€
* Κ.Π. 200€ * Καρολίδου Δέσποινα
10€ * Κωνσταντινίδου Ανατολή 10€ *
Μανάδη Ἀφροδίτη 10€ * Παπαδοπού-
λου Παναγιώτα 10€ * Ρούμπου Χρι-
στίνα 50€ * Σ.Β. 10€ * Στεφανίδου
Αἰκατερίνη 20€ * Τ.Σ. 25€ * Τερζόγλου
Νικολέττα 10 € * Χ.Ε. 10€.

Γιά τήν Κατασκήνωση εἰς μνήμην

Στ. Σάκκου καί Π. Κουτλεμάνη

* Α.Π. 30€ * Γ.Π. 20€ * Γ.Σ. 175€ * Δ.Ι.
150€ * Δ.Ν. 50€ * Ε.Ε. 51€ * Ζ.Α.
580€ * Κ.Δ. 200€ * Κ.Ε. 500€ * Κ.Π.
200€ * Κ.Σ. 2700€ * Μ.Ε. 100€ * Μ.Κ.
100€ * Ξανθόπουλος Γεώργιος 100€ *
Παπαδοπούλου Πηνελόπη 1.000€ * Τ9
200€ * Π.Χ. 100€ * Τέκνα Σ. Δαδῆ
120€ * Τσοχαταρίδου Μαρία 50€ * Χα-
τζούλη Γλυκερία 3.000€ * Ψυχάρης Ἡ-
λίας 150€ * Ἀνώνυμοι 200€.
Εἰς μνήμην Ἡλίας Νικολαΐδη, οἱ συνά-
δελφοί του 400€.

Γιά τή Φιλανθρωπία

* Ζ.Α. 500€ * Ζαφειράκη Ἀφροδίτη
10€ * Καραμανλίδης Ἀλέξανδρος 40€.

Γιά τίς φυλακές

* Κωστίδου Μαρία 150€ * Ἀμανατίδου
Ἀναστασία 50€.

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

2015! Έτος φωτός

Ο ΟΗΕ ἀνακήρυξε ὡς ἔτος φωτός τὸ 2015, μὲ στόχο νὰ ἀναδειχθεῖ ἡ ἐπίδραση στὴν ἀνθρώπινη ζωὴ τοῦ φωτός καὶ τῶν τεχνολογιῶν πού βασίζονται σ' αὐτό. Ἡ ἐπιλογή τοῦ συγκεκριμένου χρόνου ἔγινε ἐπειδὴ τὸ 2015 συμπληρώνονται διάφορες ἐπέτειοι σημαντικῶν ἐπιστημονικῶν γεγονότων πού ἔχουν σχέση μὲ τὸ φῶς. Πιὸ γνωστὴ ἀπ' αὐτές εἶναι ἡ ἀνακοίνωση τῆς Θεωρίας τῆς Σχετικότητας τοῦ Αἰνστάιν (1915) καὶ ἡ ἐργασία τοῦ Μάξγουελ (1865) γιὰ τὸν ἠλεκτρομαγνητισμό, ἡ ὁποία ἄνοιξε τὸν δρόμο γιὰ τίς σύγχρονες τεχνολογίες, ὅπως λέιζερ, κινητὰ τηλέφωνα κ.ἄ.

Ἄς εὐχρηθοῦμε αὐτὸ τὸ ἔτος, παρότι τίς πρῶτες του μέρες σκοτείνιασαν τὰ αἵματηρά γεγονότα στὴν καρδιά τῆς Εὐρώπης, νὰ γίνει γιὰ ὅλους μας ἔτος τοῦ ἀληθινοῦ Φωτός. Ἡ ἀνακάλυψη καὶ ἡ προσωπικὴ γνωριμία μας μὲ Ἐκεῖνον πού διακήρυξε «ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰω 8,12) θὰ νικήσει ὀριστικὰ τὰ σκοτάδια στὴν καρδιά μας πρῶτα καὶ στὸν κόσμο μας στὴ συνέχεια.

Ἀγαπῶ τὴν πατρίδα μου!

Στὶς δύσκολες αὐτές μέρες χιλιάδες Ἕλληνες, κυρίως νέοι ἄνθρωποι, σκόρ-

πισαν στοὺς δρόμους τοῦ κόσμου ἀναζητώντας ἓνα καλύτερο αὐριο.

Ἐτσι βρέθηκε στὸ Ντύσελντορφ τῆς Γερμανίας ἓνα ζευγάρι ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη. Ἡ σύζυγος γιὰ νὰ μάθει τὴ γλῶσσα γράφτηκε σὲ γερμανικὸ σχολεῖο ἐνηλίκων. Σ' ἓνα μάθημα ὁ καθηγητὴς προέτρεψε τοὺς μαθητές νὰ ψάλουν τὸν Ἑθνικὸ Ὕμνο τῆς πατρίδας τους. Ἄν καὶ οἱ περισσότεροι δίστασαν ἢ ἀρνήθηκαν, ἡ Ἑλληνίδα σηκώθηκε καὶ μὲ τὸ χέρι στὴν καρδιά ἔψαλε τὸν Ἑθνικὸ μας Ὕμνο, ἐνῶ ἡ φωνὴ της παλλόταν ἀπὸ συγκίνηση.

Τὸ ἐρασιτεχνικὸ βιντεάκι ἔκανε τὸν γύρο τοῦ κόσμου. Ἡ ὅλη στάση τῆς Βέτας Σφακιωτάκη ἐξέφραζε ἓνα σεμνὸ καύχημα γιὰ τὴν πατρίδα. Τὰ δάκρυά της, βέβαια, μιλοῦσαν τόσο ἔντονα γιὰ τὴν πίκρα πού αὐτὴ ἡ πατρίδα τῆς προξένησε ἀναγκάζοντάς την νὰ ξενιτευτεῖ, ἀλλὰ παράλληλα διαβεβαίωναν καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη πού ἀνεπηρέαστη μένει βαθιά στὶς καρδιές ὅλων τῶν ξενιτεμένων...

Τέρμα τὰ αὐτονόητα

Σύμφωνα μὲ τὰ ἄρθρα 48 καὶ 49 τοῦ νόμου 4277/2014, θὰ πρέπει νὰ δηλώσουμε ἂν θέλουμε νὰ ταφοῦμε ἢ νὰ καοῦμε μετὰ τὸν θάνατό μας. Διαφορετικά,

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

θά λαμβάνεται ὑπ' ὄψη ἡ θέληση ἑνός ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς μας πρώτου βαθμοῦ. Ἄν εἶχαμε τὴν ἀτυχία νὰ ἔχουμε διαφορετική ἰδεολογική τοποθέτηση ἐπὶ τοῦ θέματος, τίποτα δέν θεωρεῖται αὐτονόητο, μᾶς περιμένει ἡ πυρά!!! Καταργοῦνται πλέον τὰ αὐτονόητα... Δέν θεωρεῖται κριτήριο ὁ πρότερος βίος ἢ οἱ θρησκευτικές πεποιθήσεις τοῦ θανόντος. Πρέπει νὰ ὑπάρχει δήλωση, ἀλλιῶς στὴν κυριολεξία καήκαμε!

Στὴν ἐγκύκλιο πού ἐξέδωσε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος αὐτή ἡ θέση τοῦ νομοθέτη χαρακτηρίζεται ὡς «καταστρατήγηση τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων τοῦ κεκοιμημένου». Στὴν ἴδια ἐγκύκλιο ξεκαθαρίζεται ὅτι «ἡ Ἐκκλησία δέν δέχεται γιὰ τὰ μέλη της τὴν ἀποτέφρωση τοῦ σώματος», διότι «δέν εἶναι σύμφωνη πρὸς τὴν πράξη καὶ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας γιὰ θεολογικούς, κανονικούς καὶ ἀνθρωπολογικούς λόγους».

Ὅταν οἱ Ἕλληνες θέλουμε...

Τρεῖς χιλιάδες μερίδες φαγητοῦ προσφέρονται, κατὰ μέσο ὄρο τὴν ἡμέρα, σέ ἀνθρώπους πού ἔχουν ἀνάγκη. Δέν πρόκειται γιὰ ἕνα ἀκόμη συσσίτιο κι ἐδῶ εἶναι τὸ ἐντυπωσιακό. Αὐτές οἱ μερίδες φαγητοῦ θά κατέληγαν στοὺς κάδους σκουπιδιῶν. Ἡ ὀργάνωση ΜΠΟ-

ΡΟΥΜΕ ἔχει ὡς σκοπὸ νὰ διοχετεύει μερίδες φαγητοῦ καὶ ὅ,τι τρόφιμο περισσεύει ἀπὸ τὸ τραπέζι μιᾶς οἰκογένειας, ἀπὸ μία δεξίωση, ἀπὸ μία εταιρεία τροφίμων καὶ ἀπὸ ὅπουδήποτε σέ ἀνθρώπους πού ἔχουν ἀνάγκη. Ἔστω καὶ μία μερίδα πού περισσεύει ἀπὸ τὸ μεσημεριανό τραπέζι μας μ' ἕνα τηλεφώνημα μπορεῖ νὰ βρεῖ τὴ θέση της στοῦ γεῦμα ἑνὸς συνανθρώπου μας πού πεινάει... Τριάντα πρόσωπα ἐβδομαδιαῖα κινητοποιοῦνται ἐθελοντικά γιὰ νὰ περάσουν τὰ περισσεύματα -ἐφόσον πληροῦν τίς προϋποθέσεις- ἀπὸ τὰ χέρια πού προσφέρουν στὰ χέρια πού χρειάζονται βοήθεια. Κι ὅλα ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία μιᾶς ἐργαζόμενης μητέρας νὰ προσφέρει κάτι γιὰ τὴν ἀντιμέτωπιση τῆς δύσκολης κατάστασης στὴν ὁποία βρίσκονται τόσοι ἄνθρωποι λόγω τῆς κρίσης... Ἡ σπατάλη ἀπὸ τὴν μιὰ πού ὀδηγεῖ τὰ περισσεύματα τῆς οἰκογένειας στὰ σκουπίδια καὶ ἡ εἰκόνα τῆς ἀνέχειας ἀπὸ τὴν ἄλλη τῆς ἐνέπνευσαν ἕνα σχέδιο δράσης πού θά μπορούσε ἄμεσα νὰ ἐξισορροπήσει αὐτὴ τὴν κατάσταση καὶ νὰ κάνει στὴν κυριολεξία τὰ περισσεύματα τῶν «ἐχόντων» μπουκιές γιὰ τοὺς «μὴ ἔχοντας»· κι αὐτὸ νὰ γίνεται μὲ πολὺ ἀπλό τρόπο, μ' ἕνα τηλεφώνημα. Ὅταν οἱ Ἕλληνες θέλουμε, βρίσκουμε τρόπους νὰ μπορούμε...

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ